

C. W. Leadbeater

NÄKYMÄTTÖMIÄ AUTTAJIA

2018

C. W. Leadbeater

Näkymättömiä auttajia

Invisible Helpers

(1896)

Uudistettu suomennos

2018

www.teosofia.net

e-kirjat

C. W. Leadbeater
Näkymättömiä auttajia
2018

Englanninkielinen alkuteos
Invisible Helpers
1896

Kannen suunnittelu ja taitto
Jukka I. Lindfors

2. painos, e-kirja (pdf)
Kustantaja: Jukka I. Lindfors

ISBN 978-952-68557-8-3

Sisällys

Uudistetun suomennoksen saatteeksi.....	3
I. Usko heihin on yleinen.....	5
II. Muutamia nykyaikaisia tapauksia.....	8
III. Persoonallinen kokemus.....	13
IV. Auttajat.....	16
V. Yliaistillisen elämän todellisuus.....	23
VI. Apu oikeaan aikaan.....	26
VII. Kertomus ”enkelistä”.....	28
VIII. Kertomus tulipalosta.....	33
IX. Aineellistuminen ja heijastusvaikutus.....	37
X. Kaksi veljestä.....	42
XI. Haaksirikkoja ja tapaturmia.....	47
XII. Työ kuolleiden keskuudessa.....	51
XIII. Muita työaloja.....	61
XIV. Vaaditut edellytykset.....	64
XV. Koeajan tie.....	71
XVI. Oikea tie.....	78
XVII. Mitä on tuolla puolen.....	86

Uudistetun suomennoksen saatteeksi

C. W. Leadbeaterin *Invisible Helpers* -teoksen suomennos ilmestyi luvuittain *Omatunto*-lehdessä vuosina 1906-07. Kyseistä suomennosta on tähän 2. painokseen tarkistettu, korjattu ja täydennetty.

Teoksesta on julkaistu paperipainos, 1. varsinainen painos, (ISBN 978-51-94135-1-8) Biokustannuksen toimesta vuonna 1991.

Lammilla 1.6.2018

Jukka I. Lindfors

Näkymättömiä auttajia

I

Usko heihin on yleinen

Teosofian kauneimpia tunnusmerkkejä on se, että se esittää järkeenkäyvästi ihmisille sen, mikä todella oli heille avuksi ja hyödyksi niissä uskonnoissa, joista ovat vieraantuneet. Moni sokean uskon ahtaudesta vapautunut ja järjen ja havainnon siivin vapaampaan ja jalompaan ajatuselämään noussut tuntee saavuttaessaan tämän kunniakkaan voiton samalla kadottaneensa jotain: jättäessään lapsuutensa uskon hävisi häneltä paljon elämän kauneutta ja runollisuutta.

Jos kuitenkin ihmisen elämä on aiemmin ollut kyllin anskas saattaakseen hänet teosofian piiriin, huomaa hän hyvin pian, ettei hän siinä ole mitään kadottanut. Päinvastoin hän on voittanut – runsaammin kuin mitä koskaan oli toivonut – iha- nuutta, kauneutta ja runollisuutta. Eikä vain suloisena haavei- luna, josta terve järki voi milloin hyvänsä, kylmästi ja säälimät- tä herättää hänet, vaan luonnon totuuksina, jotka kirkastuvat, selviävät ja täydellistyvät sitä enemmän, mitä paremmin ne ymmärretään.

Teosofian hyvää vaikutusta tässä suhteessa osoittaa selvästi tapa, jolla se antaa nykyajalle takaisin uskon näkymättömään maailmaan. Ennen kuin materialismin hyökyaalto vieri ylitsemme, kaikkea elävää apua pidettiin yleisesti sieltä lähteneenä. Teosofia näyttää toteen, etteivät kaikki hauskat kansantarut keijukaisista, tontuista ja menninkäisistä, ilman-, veden-, metsän-, vuorten- ja kaivosten hengistä ole turhaa taikauskkoa, vaan tieteellisesti selitettäviä tosiseikkoja. Varmasti ja tieteelli- sesti se vastaa niin ikään suureen peruskysymykseen, syntykö

ihminen uudelleen kuoltuaan, ja sen oppi luonnosta ja elämästä kuoleman jälkeen on selvästi omiaan valaisemaan monta asiaa, jotka ovat ainakin länsimailla olleet tähän asti hämärän peitossa.

Ei voida kyllin usein huomauttaa, että mitä oppiin sielun kuolemattomuudesta ja kuoleman takaisesta elämästä tulee, teosofialla ja tavallisella uskonnolla on täysin vastakkaiset käsitykset. Teosofia ei perusta näitä suuria totuuksia ainoastaan pyhien kirjojen auktoriteettiin. Niitä eivät todista jumalalliset lauseet tai metafysiset mietiskelyt, vaan luotettavat, varmat tosiasiat, jotka ovat yhtä todellisia ja lähellä meitä kuin ilma, jota hengitämme, tai rakennukset, joissa asumme. Näitä tosiasioita moni meistä saa kokea alituisen, ja niiden parissa – kuten seuraavassa näemme – on monen tutkijamme jokapäiväinen työala.

Usko suuriin, auttaviin luonnonvoimiin on tärkein niistä kauniista käsityksistä, jotka teosofia on uudestaan elvyttänyt. Se on ollut levinneenä yli koko maailman historian aikaisimmasta aamunsarastuksesta ja on vielä nytkin yleinen kaikkialla paitsi protestanttisuuden ahtailla alueilla. Protestanttisuus on tehnyt uskovaistensa maailman hämäräksi koettaessaan hävittää luonnollisen ja oikean käsityksen auttajista, jotka toimivat Jumalan ja ihmisten välillä. Se on jakanut kaikki kahden tekijän – Jumalan ja ihmisen – kesken, mistä johtuu, että käsitys jumaluudesta on suunnattomasti kaventunut ja ihminen on jäänyt vaille apua.

Helposti huomaa, että tavallinen käsitys kaitselmuksen – universumin keskusvoiman – oikullisesta sekaantumisesta ihmisen päätösten seurauksiin tekisi järjestelmän puolueelliseksi ja saisi aikaan välttämättä suurta vahinkoa. Teosofia opettaa, että ihminen voi tulla tällä tavalla autetuksi ainoastaan, jos hän on menneisytydessä ansainnut sen, ja silloin pitää auttajan kuulua verrattain läheiseen tasoon. Tätä kuvaa vanha ja

suurenmoinen näkymä elävien olentojen muodostamasta Jaakobin portaasta, joka ulottuu itse Logoksesta alas pienimpään tomuhiukkaseen jalkojemme alla.

Itämailla on aina tunnustettu näkymättömien auttajien olemassaolo, joskin nimet ja tunnusmerkit ovat vaihdelleet eri maissa. Euroopassakin ovat kreikkalaiset tarinat kertoneet jumalien alituisesta sekaantumisesta ihmisten toimiin, ja roomalaiset legendat puhuvat Castorista ja Polluxista, jotka johtivat nuoren tasavallan sotajoukkoja taistelussa Regillus-järven luona. Eikä usko heihin kuollut klassisen ajan loppuessaakaan, sillä mainittujen kertomusten jälkeläisiä ovat keskiaikaiset tarinat pyhimyksistä, jotka ilmaantuivat ratkaisevina hetkinä ja käänsivät sotaonnen kristittyjen joukoille, ja suojeleuseksittä, jotka joskus pelastivat uskovaisen matkamiehen varmalta kuolemalta.

II

Muutamia nykyaikaisia tapauksia

Vielä tänä epäuskon aikakautenakin, keskellä 19. vuosisadan sivistyksen pyörteitä, tieteittemme dogmatismista ja protestantismiin kuolettavasta kuivuudesta huolimatta voi kuka hyvänsä, joka viitsii nähdä vaivaa, löytää tapauksia, joissa on saatu näkymätöntä, materialistiselta kannalta selittämätöntä apua. Sen vakuudeksi kerron lyhyesti joitakin esimerkkitapauksia, jotka on poimittu muutamista aiheita käsittelevistä teoksista. Niiden lisäksi kerron pari itse kuulemaani tapausta.

Merkille pantavaa näissä esimerkeissä on, että apu tai pelastus kohdistuu aina lapsiin.

Merkillinen tapaus sattui Lontoossa ainoastaan muutamia vuosia sitten. Lapsen henki pelastui kauheasta tulipalosta, joka puhkesi erään kadun varrella lähellä Holbornia ja hävitti kokonaan kaksi rakennusta. Liekit olivat päässeet niin valloilleen ennen kuin ne huomattiin, etteivät palomiehet kyenneet pelastamaan rakennuksia, mutta saivat pelastetuksi asukkaat, lukuun ottamatta vanhaa naista, joka tukehtui savuun ennen kuin he ennättivät hänen luokseen, ja noin viiden vuoden ikäistä lasta, joka oli rakennuksessa ja joka kiireessä ja paniikissa oli jäänyt unohduksiin.

Lapsen äiti oli talon emännän sukulainen ja oli jättänyt lapsen hänen huostaansa yöksi, lähtien itse Colchesteriin asioilleen. Vasta kun kaikki muut olivat pelastettu ja koko talo liekkien vallassa, muisti emäntä kauhulla lapsen, joka oli jäänyt hänen vastuulleen. Silloin näytti mahdottomalta koettaa päästä ullakkokerrokseen, jonne lapsi oli pantu levolle, mutta eräs

palomies päätti kuitenkin urhoollisesti tehdä epätoivoisen yrityksen, ja saatuaan tarkan ohjeen huoneen sijainnista hän syöksyi savuun ja liekkeihin.

Hän löysikin lapsen ja toi tämän sieltä täysin vahingoittumattomana, mutta palattuaan toveriensa luo hänellä oli kummallista kerrottavaa. Hän selitti, että huone oli hänen sinne saapuessaan jo liekkien vallassa, suurin osa lattiaakin pudonneena ja että tuli oli kiertänyt huoneen ympäri ikkunaa kohti luonnottomalla ja selittämättömällä tavalla, jonkalaista hän ei ennen ollut nähnyt. Nurkkaan, jossa lapsi lepäsi, tuli ei ollut koskenutkaan, vaikka yksin parrut, jotka kantoivat sitä lattian osaa, missä hänen pikku vuoteensa sijaitsi, olivat puoleksi palaneet. Lapsi oli tietysti hyvin pelästynyt, mutta palomies vakuutti nimenomaan useita kertoja, että kun hän vaaraa uhmaten raivasi itselleen tien lapsen luokse, hän näki enkelimäisen olennon, ”jotain ihanaa, valkoisen- ja hopeanloistavaa kumartuneena vuoteen yli, silittäen kädellään peitettä”. Palomies ei voinut mitenkään erehtyä, sillä olento näkyi tovin säteilevän valon ympäröimänä ja katosi itse asiassa vasta, kun hän oli muutaman askeleen päässä.

Toinen ihmeellinen kohta tässä kertomuksessa on, että sinä yönä ei lapsen äiti Colchesterissa voinut lainkaan nukkua. Häntä häiritsi jatkuvasti tunne, että lapsen suhteen oli jotain hullusti. Tuo tunne tuli niin valtavaksi, että se pakotti hänet ylös nousemaan ja rukoilemaan joksikin aikaa lapsensa pelastusta siitä vaarasta, jonka hän vaistomaisesti tunsu tätä uhkaavan. Tällaista pelastumista kristitty kutsuisi rukouksen kuulemiseksi, kun taas teosofi pukien saman ajatuksen tieteellisempään muotoon sanoisi äidin voimakkaan rakkaudenpurkauksen muodostaneen voiman, jota joku näkymättömistä auttajista saattoi käyttää hyväkseen pelastaakseen lapsen kauhealta kuolemalta.

Muutama vuosi ennen mainittua tapausta joitakin lapsia pelastui omituisella tavalla uhkaavasta vaarasta Thamesin rannalla

lähellä Maidenheadia. Tällä kertaa vaara, josta he tulivat pelastetuiksi, oli veden eikä tulen aiheuttama. Kolme pientä lasta, jotka asuivat Shottesbrooken kylässä, olivat hoitajineen kävelemässä rantatiellä. Eräässä joen mutkassa he joutuivat äkkiä proomua vetävän hevosen jalkoihin ja hätäännyksissä kaksi lapsista joutui vetoköyden väärälle puolelle ja tempautui veteen.

Huomatessaan onnettomuuden venemies koetti juosta pelastamaan heitä ja näki silloin heidän kelluvan kevyesti veden pinnalla ”aivan luonnottomalla tavalla”, – ajautuen rauhallisesti rantaan päin. Sen enempää venemies ja hoitaja eivät nähneet, mutta lapset itse kertoivat heidän luonaan olleen kauniin, valkoisen ja loistavan olennon, joka kannatellen heitä veden pinnalla liu’utti heidät rantaan. Tämä kertomus ei jäänyt täysin vahvistusta vaille, sillä venemiehen pieni tytärkin, joka kuullessaan hätähuudon juoksi ylös kajuutasta, kertoi nähneensä herttaisen naisen vetävän vedessä lapsia rantaan.

Ilman tarkempia tietoja, kuin mitä on noissa kuvauksissa, on mahdoton varmuudella päätellä, mihin auttajien ryhmään tämä enkeli kuului, mutta todennäköisimmältä tuntuu pitää sitä astraaliruumiissaan toimivana kehittyneenä ihmisenä, kuten saamme nähdä seuraavassa käsitellessämme tätä asiaa pikemmin auttajien kuin autettujen kannalta.

Tunnettu pappismies John Mason Neale kertoo tapauksen, jossa huomaa vaikuttavan voiman jotensakin selvästi. Muuan mies, jonka vaimo oli vastikään kuollut, oli pienten lastensa kanssa vierailemassa erään ystävänsä luona tämän maatilalla. Siellä tämän vanhan herraskartanon kellarikerroksessa oli pitkiä, pimeitä käytäviä, missä lapset innoissaan leikkivät. Mutta pian palasivat he sieltä hyvin totisen näköisinä, ja he kertoivat, että juostessaan pitkin erästä käytävää he olivat tavanneet äitinsä, joka käski heitä palaamaan takaisin ja hävisi sen sanottuaan. Kävi ilmi, että jos lapset olisivat juosseet vielä eteenpäin, he olisivat pudonneet syvään, keskellä käytävää ammottavaan

kaivoon, joten äidin ilmestyminen pelasti heidät miltei varmalta kuolemalta.

Tässä tapauksessa näyttää siltä, että äiti piti itse vielä astraalitasolta rakastavaa huolta lapsistaan ja että – kuten muutamissa muissakin vastaavanlaisissa tapauksissa on sattunut – hänen harras halunsa varottaa heitä uhkaavasta vaarasta, johon he ajattelemattomasti olivat syöksymäisillään, antoi hänelle voimaa tehdä itsensä hetkeksi fyysisesti näkyväksi ja kuultavaksi. Tai ehkä äiti vaikutti heidän mielikuvitukseensa siten, että he näkivät ja kuulivat häntä. On tietysti myös mahdollista, että auttaja oli joku toinen, joka pukeutui äidin tuttuun muotoon, etteivät lapset pelästyisi. Yksinkertaisinta on otaksua avun joutuneen aina valppaasta äidinvakkaudesta, joka oli elinvoimaisena kulkenut kuoleman porttien läpi.

Äidinvakkaus, joka on pyhimpiä ja epäitsekkäimpiä inhimillisiä tunteita, on korkeammillakin tasoilla kestävä. Niin kauan kuin äiti itse on astraalitason alimmilla asteilla ja siis vielä maailman kanssa yhteydessä ja voi nähdä lapsiaan, pitää hän huolta heistä. Ja vielä hänen päästyään taivastilaan ovat lapset hänen ajatustensa tärkeimmät kohteet, ja se valtava vakkaus, jonka hän kohdistaa tuolloin luomiinsa kuviin heistä, on suuri henkisen voiman purkaus, joka vuodattuu hänen vielä alemmassa maailmassa kamppailevien lastensa päälle, ympäröiden heidät hyvää tekevillä voimakkeuksilla, todellisilla suojeleuseleillä.

Äskettäin erään englantilaisen piispan tytär oli kävelemässä äitinsä kanssa kotikaupungissaan ja juostessaan kadun poikki tytär joutui hevosvaunujen alle, jotka tulivat kovaa vauhtia kulman takaa suoraan hänen päälleen. Nähdessään tytön hevosen jaloissa äiti juoksi auttamaan luullen lapsen olevan pahasti vahingoittuneena, vaan tyttö hypähtikin sieltä iloisesti sanoen: ”Oi, äiti, en ole lainkaan vahingoittunut. Jokin vitivalkoinen hahmo esti hevosen astumasta päälleni ja sanoi, etten saisi pelätä.”

Eräs tapaus, joka sattui Buckinghamshiressa, on merkillinen siitä, että auttavan voiman ruumiillistuminen näyttää kestäneen hyvin kauan. Kuten lukija on huomannut, on tähän asti kerrotuissa esimerkeissä ilmestyminen kestänyt vain jonkin hetken, sitä vastoin tässä mainitaan ilmiö, joka näyttää kestäneen yli puolen tuntia.

Erään köyhän maanviljelijän kaksi pientä lasta olivat jääneet oman onnensa varaan vanhempien ja koko talonväen ollessa heinänteossa. Pienokaiset lähtivät kävelemään metsään ja joutuivat niin kauas kotoa, että eksyivät. Kun vanhemmat tulivat hämärissä kotiin väsyneinä, huomattiin lasten olevan poissa, ja kysyttyään heitä turhaan muutamista naapuritaloista isä lähetti palvelijat ja työväen eri tahoille etsimään lapsia.

Ponnistelut olivat olleet turhia ja huudot olivat jääneet kuulematta, kun he toivonsa menettäneinä kokoontuivat taloon. Silloin he kaikki näkivät vähän matkan päässä kummallisen valon liikkuvan hiljakseen peltojen poikki tietä kohti. Valon kerrotaan muodostaneen suuren kirkkaan kullanvärisen pallon, erilaisen kuin tavallinen lampunvalo. Ja sen lähestyessä huomattiin molempien kaivattujen lasten kävelevän valon keskellä. Isä ja jotkut muut juoksivat heti sitä kohti. Ilmiö kesti siihen asti, kunnes he olivat aivan sen lähellä, mutta juuri heidän saavuttuaan lasten luo se hävisi jättäen heidät pimeään.

Lapset kertoivat kävelleensä yön tultua jonkin aikaa itkien metsässä ja viimein menneensä nukkumaan puun alle. Eräs kaunis nainen lamppu kädessä oli herättänyt heidät ja taluttanut heidät kotiin. Hän ei ollut vastannut heidän kysymyksiinsä sanallakaan, hymyili vain. He pysyivät järkähtämättä tässä kummallisessa kertomuksessa, ja oli mahdotonta horjuttaa heidän uskoansa siihen, mitä olivat nähneet. Huomattavaa on kuitenkin, että kaikki läsnäolijat näkivät valon ja kertoivat sen valaisseen puut ja pensaat, jotka joutuivat sen piiriin, mutta ai-noastaan lapset näkivät naisolennon.

III

Persoonallinen kokemus

Kaikki edellä olevat kertomukset ovat verrattain tunnettuja, ja ne on julkaistu useissa kirjoissa, jotka käsittelevät tällaisia asioita.¹ Kahta seuraavaa esimerkkiä ei sitä vastoin ole koskaan julkaistu, ja molemmat ovat sattuneet viimeksi kuluneen kymmenen vuoden aikana, toinen itselleni, toinen hyvälle ystäväleni, Teosofisen Seuran etevälle jäsenelle, jonka tarkkaa huomiokykyä ei sovi epäillä.

Oma kokemukseni on jokseenkin tavallinen mutta itselleni merkityksellinen, koska ilmestys epäilemättä pelasti henkeni. Kävelin eräänä hyvin sateisena ja myrskyisenä yönä rauhallisella ja syrjäisellä kadulla lähellä Westbourne Grovea. Sain töin tuskin pidettyä kädessäni sateenvarjoa, jota rajut tuulenpuuskat uhkasivat jatkuvasti riistää kädestäni.

Yhtäkkiä kuulin intialaisen opettajani tutun äänen huutavan voimakkaasti: ”juokse takaisin!” ja koneellisesti totellen peräännyin äkisti ehtimättä ajatella enempää. Näin tehdessäni suunnaton metallinen savupiippu rysähti kivetylle kadulle tuskin kyynärän päähän jaloistani. Sen suuri paino ja se suunnaton voima, jolla se tuli alas, olisi epäilemättä silmänräpäyksessä tappanut minut ilman tuota varottavaa ääntä. Kuitenkin oli katu tyhjä ja ääni henkilön, jonka tiesin fyysisesti olevan 70 000 kilometrin päässä. Tämä ei ole ainoa tapaus, jossa olen saanut tällaista yliluonnollista apua, sillä jo aikaisemmin, kauan

1 Monet niistä tohtori F. G. Leen kirjoittamassa teoksessa *More glimpses of the world unseen* (Enemmän pilkahduksia näkymättömästä maailmasta).

ennen Teosofisen Seuran perustamista, minua esti erään rakkaan, juuri kuolleen henkilön ilmestyminen tekemästä jotain, jonka nyt tiedän kauheaksi rikokseksi mutta jota tuolloin pidin hyväksyttävänä rangaistuksena. Myöhemmin, kuitenkin vielä ennen Teosofisen Seuran perustamista, sain vakavan varotuksen korkeammalta tasolta, jolloin minun oli mahdollista estää erästä toista miestä valitsemasta elämänuraa, joka olisi päättynyt huonosti, vaikkei minulla silloin ollut mitään syytä uskoa niin tapahtuvan.

Toinen tapaus on paljon merkillisempi. Eräs Seuramme naisjäsen oli kerran suuressa vaarassa. Hän nimittäin joutui tahtomattaan kauheaan katumellakkaan, ja kun hän näki viereissään ihmisiä syöstävän kumoon ja haavoitettavan pahasti, hän varautui itsekkin samaan kohtaloon, varsinkin kun pako kansanjoukosta näytti aivan mahdottomalta.

Yhtäkkiä hän tunsu joutuvansa ihmeellisellä tavalla pois joukosta ja huomasi seisovansa vahingoittumattomana pienellä kadulla, joka oli samansuuntainen sen kanssa, jolla mellakoiittiin. Hän kuuli vielä tappelun hälinän ja hänen siinä ihmetellessään, mitä oli tapahtunut, kulman takaa tuli ihmistungoksesta juosten pari pakenevaa miestä. Hänet nähdessään miehet ihmettelivät ja iloitsivat kovin ja kertoivat olleensa varmoja siitä, että kunnan rouva oli työnnetty kumoon, kun hän yhtäkkiä katosi näkyvistä.

Tapahtumalle ei ollut minkäänlaista selitystä, ja nainen palasi kotiinsa ihmeissään. Mutta kun hän myöhemmin kertoi kummallisen kokemuksensa madame Blavatskylle, tämä selitti, että hänen karmansa teki mahdolliseksi pelastumisen niin vaarallisesta tilanteesta ja joku Mestareista oli erityisesti lähettänyt jonkun häntä suojelemaan, koska häntä tarvittiin (teosofiseen) työhön.

Joka tapauksessa tämä kohta on erittäin poikkeuksellinen siinä käytetyn suuren voiman ja julkisen tapahtumapaikan

takia. On varsin helppo kuvitella, miten kaikki tapahtui. Hänet nostettiin välillä olevien rakennusten yli ja laskettiin viereiselle kadulle. Koska fyysistä ruumista ei näkynyt sen liitäessä ilman läpi, on selvää, että hänet oli silloin peitetty jonkinlaiseen – luultavasti eetterisestä materiasta muodostettuun – vaippaan.

Väitteeseen, että sen, mikä voi peittää fyysisen materian, täytyy itse olla fyysistä ainetta ja siksi näkyvää, voi vastata, että erään salatieteilijöiden tunteman prosessin avulla on mahdollista ohjata valonsäteet kiertämään jonkin esineen niin, että ne voivat saada takaisin entisen suuntansa.² Jos nyt tämä temppu tehtäisiin, huomattaisiin heti, että esine tulisi fyysiselle silmälle näkymättömäksi, kunnes säteet saisivat takaisin entisen suuntansa. Olen täysin selvillä siitä, että yksistään tämä väite riittää leimaamaan koko selitykseni mielettömyydeksi nykyajan tiedemiesten silmissä, mutta sille en voi mitään. Mainitsen vain luonnontieteellisen totuuden, jonka tiede tulevaisuudessa tulee epäilemättä vahvistamaan. Kuten sanottu on tämä menettely täysin selvä jokaiselle, joka tuntee luonnon salaisimpia voimia. Kertomukseen liittyvän henkilön nimi olisi lukijoilleni takeena tapahtuman todellisuudesta, jos saisin sen ilmaista.

Edellä mainitut kertomukset valaisevat vain pientä osaa näkymättömien auttajien toiminta-alasta, ja niitä kaikkia kutsutaisiin jokapäiväisessä puheessa enkelien ilmestykseksi. Ennen kuin täysin voimme ymmärtää muita olevaisuuden tiloja, meidän on hyvä tuntea ne eri henkiluokat, joihin auttajat voivat kuulua. Tehkäämme siis seuraavassa selkoa niistä.

2 Kaikissa meidän luonnontieteelle tunnetuissa tapauksissa sitä vastoin käyvät säteet suoraan, paitsi silloin kun taittavat.

IV

Auttajat

Eri luokkiin kuuluvat astraalitason asuijamet voivat siis auttaa ihmisiä. Ne voivat olla deevoja, luonnonhenkiä, niitä, joita me kutsumme kuolleiksi, tai ihmisiä, jotka elinaikanaan toimivat itsetietoisesti astraalitasolla – varsinkin adepteja ja heidän oppilaitaan.

Mutta tarkemmin tutkiessamme asiaa huomaamme, että vaikka erilaisten henkien sanotaan ottavan osaa tähän työhön ja vaikka toisinaan ne todella tekevätkin sitä, niin on useimpien osanotto sikäli vähäpätöinen, että se työ on käytännössä oikeastaan vain yhden henkiluokan huolena.

Jo se seikka, että työ on suuressa määrin suoritettava astraalitasolla tai sieltä käsin, selittää osaksi syyn. Joka aavistaa edes vähän, minkälaisia voimia adeptilla on käytössä, ymmärtää helposti, että hän työskennellessään astraalitasolla tuhlaisi voimiaan enemmän kuin etevimmät lääkärimme tai tiedemiehemme tekisivät jos käyttäisivät aikansa kivenhakkuuseen tietä tehtäessä.

Adeptin työ on korkeammilla alueilla – etupäässä devachanisen tason muodottomassa (arupa) osassa tai taivaassa, josta hän suuntaa voimansa vaikuttaakseen suoraan ihmisen yksilölliseen minään eikä pelkästään persoonallisuuteen eli siihen, mitä voi tavoittaa astraali- tai fyysisellä tasolla. Niillä voimilla, joita hän käyttää näissä ylemmissä tasoilla, hän saavuttaa suurempia, laajemmalle vaikuttavia ja pysyvämpiä tuloksia kuin kaikki ne, jotka hän käyttämällä kymmenen kertaa suurempaa voimien paljoutta voisi täällä saavuttaa. Työ on siellä sellaista,

että ainoastaan adepti voi siinä täysin onnistua, sitä vastoin alemmilla tasoilla voivat – ainakin jossakin määrin – tehdä työtä ne, jotka ovat nyt sen portaan alimmilla askelmilla, joka kerran on vievä heidät adeptin asemaan.

Samat huomautukset koskevat myös deevoja. Ne kuuluvat meitä korkeampaan luontokuntaan ja siksi heidän toimintansa näyttää olevan ilman yhteyttä ihmiskunnan kanssa. Heidän keskuudessaan on kuitenkin olemassa joitakin luokkia, jotka silloin tällöin reagoivat parhaimmille pyrkimyksillemme ja vastaavat rukouksiimme, mutta he tekevät sen mieluummin mentaalitasolla kuin astraalisella tai fyysisellä tasolla – ja enimmäkseen syntymisiemme välisinä ajanjaksoina kuin maallisen elämämme aikana.

Kuten ehkä aikaisemmin on todettu, sellaista apua huomattiin annettavan parissa tapauksessa devachanisen tason alaosissa sen ajan kuluessa, jolloin teosofista käsikirjaa tehdessä siellä toimitettiin tarkkoja tutkimuksia.³ Erään kerran nähtiin deevan opettavan kuoropojalle mitä ihaninta musiikkia, toisen kerran nähtiin toiseen luokkaan kuuluvan deevan antavan opastusta tähtitieteilijälle, joka yritti ymmärtää universumin muotoa ja rakennetta.

Nämä kaksi olivat vain esimerkkejä useista tapauksista, jolloin suuri deevakunta näytti auttavan kehitystä eteenpäin ja toteuttavan ihmisen ylevimpiä toivomuksia kuoleman jälkeen. On sellaisiakin menettelytapoja, joiden avulla voi jo maallisenkin elämän aikana lähestyä näitä korkeampia olentoja ja saada niiltä rajattomasti tietoa, vaikka sellaiseen kanssakäymiseen on pyrittävä ennemminkin kehittymällä niiden tasolle, kuin pyytämällä niitä laskeutumaan meidän luoksemme.

Fyysisen elämämme tavallisiin tapahtumiin deeva sekaantuu hyvin harvoin, sillä se on niin paljon tärkeämmän työn

3 C. W. Leadbeater tarkoittaa kirjoittamaansa esitystä mentaalitason elämästä nimeltä *The Mental Plane*. – Suom. huom.

touhussa omalla tasoltaan, että se tuskin tietää meistä. Ja vaikka se toisinaan huomaa suurta inhimillistä surua tai vastoinkäymistä, mikä herättää siinä sääliä, niin että se koettaa jollain tavalla auttaa, se ymmärtää epäilemättä kaukonäköisempänä, että useimmissa tapauksissa sen sekaantuminen kehityksen nykyisellä asteella aiheuttaisi enemmän pahaa kuin hyvää.

Epäilemättä ennen – ihmissuvun lapsuudessa – oli ajanjakso, jolloin ulkoapäin annettiin apua paljoka suuremmassa määrin kuin nyt. Siihen aikaan kun kaikki ihmissuvun buddhat, manut ja alemmat johtajat ja opettajat olivat kotoisin joko deevaevoluution arvoasteilta, taikka jonkin pidemmälle edistyneen planeetan täysin kehittyneestä ihmiskunnasta, nämä ylevät henget auttoivat myös sillä tavalla, josta tässä on kerrottu. Mutta mitä enemmän ihminen kehittyi, sitä soveliaammaksi hän tulee itse toimimaan auttajana ensin fyysisellä, sitten korkeammilla tasoilla. Olemme nyt saavuttaneet sen kehitystason, jolla ihmisten itsensä pitäisi pystyä hankkimaan näkymättömät auttajansa ja jossain määrin niin tekevätkin, antaen siten vapauden niille olennoille, jotka kykenevät tekemään vieläkin hyödyllisempää ja ylevämpää työtä.

On siis itsestään selvää, että sellaista apua, jota tässä tarkoitetaan, antavat parhaiten erityisellä kehitystasolla olevat miehet ja naiset – eivät adeptit, sillä nämä kykenevät tekemään paljon tärkeämpää ja laajemmalle vaikuttavaa työtä, eikä liioin tavalliset, ilman erityistä henkistä kehitystä oleva henkilöt, sillä heistä ei olisi hyötyä näissä asioissa. Näiden pohdintojen perusteella voimme otaksua, että tätä auttamistyötä astraali- ja mentaalitasolla tekevät etupäässä mestarien oppilaat eli ihmiset, jotka ollen vielä kaukana mestariudesta ovat kuitenkin kehittyneet niin pitkälle, että itsetietoisesti voivat toimia mainituilla tasoilla.

Muutamia heistä ovat päässeet kyllin pitkälle täydentääseen yhdysiteen fyysisen ja korkeammilla tasoilla toimivan

tajuntansa välillä, saavuttaen siten sen epäilemättä sellaisen aseman, että he hereillä ollessaan muistavat, mitä ovat tehneet ja oppineet näissä toisissa maailmoissa. Mutta onpa useita muitakin, jotka voimatta vielä siirtää tajuntaansa yhtenäisenä tasolta toiselle eivät kuitenkaan tuhlaa tarpeettomasti sitä aikaa, jolloin luulevat nukkuvansa, vaan käyttävät sen jaloon ja epätietoisuuteensa työhön lähimmäistensä hyväksi.

Tätä työtä aiomme nyt tarkastella lähemmin. Mutta ennen kuin käymme aiheeseemme käsiksi, otamme puheeksi väitteen, joka on usein tuotu esiin siitä puhuttaessa. Otamme myös käsitelläksemme niitä verrattain harvoja tapauksia, joissa vaikuttavat voimat ovat joko luonnonhenkiä tai ihmisiä, jotka ovat jo jättäneet fyysisen ruumiinsa.

Ihmiset, joilla vielä on puutteellinen käsitys teosofian aatteista, epäilevät usein, onko heidän luvallista auttaa henkilöä, jonka huomaavat olevan surun ja vastoinkäymisten keskellä, peläten siten sekaantuvansa karman lain ehdottoman oikeuden määräämään kohtaloon. He arvelevat itse asiassa näin: ”Ihminen on nykyisessä asemassaan siksi, että hän on sen ansainnut. Hän kantaa nyt täysin luonnollisia seurauksia menneisyydessä tekemästään pahasta – mikä oikeus minulla on sekaantua suureen maailmanlakiin parantaakseni hänen tilaansa astraalisella tai fyysiselläkään tasolla?”

Nyt ne hyvät ihmiset, jotka sanovat niin, erehtyvät tietämättään suuresti, ja heidän olettamuksensa on kahdessakin suhteessa kummallinen. Ensiksi siinä, että luulevat tietävänsä tarkoin, minkälainen toisen ihmisen karma on ollut ja kuinka pitkäksi hänen kärsimyksensä on määrätty. Toiseksi luullessaan, että he – päiväkorennot – voisivat kokonaan tallata jalokoihinsa kosmisen lain ja jonkin tekonsa kautta estää tarpeellisen karman kärsimisen. Voimme olla täysin vakuuttuneita siitä, että suuret karman jumalat kykenevät täydellisesti hoitamaan asioitaan ilman meidän apuamme, eikä meidän tarvitse

pelätä, että mikään tekomme voisi vähimmässäkään määrin vaikeuttaa tai haitata heidän toimenpiteitään.

Jos ihmisen karma on sellainen, ettei häntä voi auttaa, ovat kaikki hyvää tarkoittavat ponnistuksemme riittämättömiä. Olemme kuitenkin niitä tehdessämme ansainneet itsellemme hyvän karman. Mikä toisen ihmisen karma on ollut, ei kuulu meille. Meidän velvollisuutemme on parhaimman kykymme mukaan auttaa, ja auttaminen yksistään on meidän oikeutemme, tulos on muissa ja korkeammissa käsissä. Miten voisimme sanoa, millainen on jonkun henkilön tila? Hänen huono karmansa on saattanut tyhjentyä vastikään, ja hän tarvitsee juuri nyt auttavaa kättä päästäkseen huolista ja alakuloisuudesta! Miksi emme siis muiden lailla voisi olla iloisia ja etuoikeutettuja tekemään tätä hyvää työtä? Jos *voimme* häntä auttaa, osoittaa jo se seikka, että hän on ansainnut avun. Sitä emme kuitenkaan voi koskaan tietää kokeilematta. Joka tapauksessa karman laki huolehtii itsestään, eikä meidän tarvitse sitä tehdä.

Harvassa tapauksessa saa ihmissuku apua luonnonhengiltä. Useimmat näistä olennoista karttavat ihmisen olinpaikkoja ja välttävät häntä, koska ihmisen aura ja se alituinen kiire ja levottomuus, jonka hän kaikkialla synnyttää ympärilleen, vaikuttavat heihin vastenmielisesti. Lukuun ottamatta muutamia korkeampia luokkia nämä olennot ovat sitä paitsi epäjohdonmukaisia ja vailla ajatusta, muistuttaen enemmän onnellisia, mukavissa olosuhteissa leikkiviä lapsia kuin totisia, vastuunalaisia henkiä. Kuitenkin toisinaan sattuu, että joku heistä kiintyy ihmiseen ja tekee hänelle monta hyvää palvelusta. Tähän luomakuntaan, sen nykyisellä kehitystasolla, ei kuitenkaan sovi luottaa, jos ajatellaan säännöllistä yhteistyötä näkymättömien auttajien kanssa. Kehotamme lukijaa tutustumaan viidenteen teosofiseen käsikirjaamme seikkaperäisemmän selonteon saamiseksi luonnonhaltijoista.⁴

4 C. W. Leadbeaterin kirja *The Astral Plane* (Astraalitaso). – Suom. huom.

Edellä mainittujen lisäksi apua antavat äskettäin kuolleet, sellaiset, jotka vielä ovat astraalitasolla ja läheisessä yhteydessä maallisten asioiden kanssa, kuten edellä kerrotussa tapauksessa, jossa äiti pelasti lapsensa putoamasta kaivoon. On helposti käsitettävissä, miten tarkoin rajoitettua tällaisen avun täytyy olla. Mitä epäitsekkäämpi ja auttavaisempi ihminen on, sitä vähemmän on luultavaa, että kuoleman jälkeen hän viipyisi täydessä tajunnassaan astraalitasoin alemmilla asteilla, joista on helpointa päästä fyysiseen maailmaan. Lukuun ottamatta niitä tapauksia, joissa hän olisi poikkeuksellisen huono ihminen, hänen viipymisensä olisi hyvin lyhytaikainen siinä osastossa, josta yhteys maailman kanssa on mahdollinen. Ja vaikkakin hän voi vielä taivaallisesta maailmasta vaikuttaa siunauksellisesti niihin, joita hän on rakastanut maailmassa, tapahtuu se pikemmin yleisenä siunauksena kuin voimana, jolla olisi tiytty seurauksensa, sellaisissa yksityistapauksissa, joista tässä on ollut puhe.

Puolestaan monet kuolleista, jotka mielellään tahtoisivat auttaa jälkeen jättämiään läheisiään, huomaavat mahdottomaksi kaiken vaikutuksen näihin, sillä sen aikaansaamiseksi yhdeltä tasolta toisella tasolla olevaan olentoon vaaditaan joko tavattoman suurta herkkyyttä tältä olennoilta tai jonkin verran tietoa ja taitoa auttajan puolelta. Vaikka silti kuolemanjälkeiset ilmestymistapaukset eivät suinkaan ole harvinaisia, on vaikea löytää edes yhtä tapausta, jossa poismennyt henkilö todella olisi tehnyt jotain hyödyllistä tai onnistunut aikaansaamaan tarkoittamansa vaikutuksen tapaamaansa ystävään tai sukulaiseen. Sellaista on luonnollisesti tapahtunut – ja paljonkin, jos otamme huomioon kaikki tapaukset, mutta ne eivät ole yleisiä suhteutettuna niiden henkien lukumäärään, jotka ovat onnistuneet näyttäytymään. Kuolleen apu on siis tavallisesti vähäinen, kuten pian selitämme, ja on tavallisempaa, että he ovat pikemminkin itse avun tarpeessa kuin kykenevät sitä toisille antamaan.

Sen tähden tätä nykyä jää suurin osa astraalisesta työstä niiden elävien ihmisten osaksi, joilla on kykyä itsetietoiseen toimintaan astraalitasolla.

V

Yliaistillisen elämän todellisuus

Niiden, jotka eivät ole tottuneet muuhun kuin 19. vuosisadan vallalla olevaan materialistiseen ajatussuuntaan, näyttää olevan vaikea uskoa ja käsittää täysin itsetietoista olemuksen tilaa ulkopuolella fyysistä ruumista. Tosin jokainen kristitty on juuri uskonsa perusteella pakotettu uskomaan, että hänellä on sielu, mutta jos viittaatkaan siihen mahdollisuuteen, että tämä sielu olisi kyllin todellinen voidakseen tietyillä ehdoilla tulla näkyväiseksi ilman ruumista, joko eläessä tai kuoleman jälkeen, niin kymmenessä tapauksessa yhtä vastaan hän kieltäytyy pilkallisesti uskomasta aaveisiin ja väittää sellaisen ajatuksenkin olevan keskiajan hylätyn taikauskon vanhentuneita jäänteitä.

Voidaksemme ymmärtää näkymättömän auttajajoukon työtä ja ehkä itse oppia ottamaan osaa siihen, meidän pitää irtautua niistä ajatuksista, joihin nykyaika meidät kahlehtii, ja pyrkiä uskomaan siihen suureen totuuteen (joka muuten on nykyään näytetty toteen monelle meistä), että fyysinen ruumis on itse asiassa vain todellisen ihmisen käyttöväline eli vaatetus. Se riisutaan ainaiseksi kuolemassa ja vain väliaikaisesti joka kerran kun nukahdamme. Nukahtaminenhan on juuri sitä, että todellinen ihminen irtautuu astraalisessa käyttövälineessään fyysisestä ruumiista.

Toistan vielä, ettei tämä ole mitään otaksumista tai kekseliästä luulottelua. Moni keskuudessamme voi täydessä tajunnassaan tehdä mainitun yksinkertaisen, maagisen tempun (ja tekeekin joka päivä eläessään) liikkuen tasolta toiselle milloin tahtoo.

Jos käsitämme tämän selkeästi, ymmärrämme myös, kuinka kerrassaan irvokkaalta heistä mahtanee tuntua tuo tavallinen, ajattelematon väite, että sellainen asia on mahdoton. On kuin jollekin henkilölle sanoisi, ettei hän osaa nukkua ja että jos hän luulee joskus tehneensä niin, se on ollut hallusinaatiota.

Ihminen, joka ei vielä ole kehittänyt yhdyssidettä astraalisen ja fyysisen tajunnan välillä, ei kykene tahtoessaan jättämään tiiviimpää ruumistaan, ja hän unohtaakin suurimman osan siitä, mitä hänelle tapahtui hänen ollessaan poissa sen luota. Tosiasia kuitenkin on, että hän jättää fyysisen ruumiinsa joka kerran nukkuessaan ja että jokainen harjaantunut selvänäkijä voi nähdä hänet joko leijailevan fyysisen ruumiinsa yläpuolella tai harhailevan, asianhaaroista riippuen, lähempänä tai kauempana siitä.

Täysin kehittymätön henkilö liitelee tavallisesti verrattain muodottomana ja epämääräisenä lähellä fyysisen ruumiin yläpuolella, tuskin vähemmän nukuksissa kuin se, ja on huomattu, ettei häntä voi vetää pois ruumiin välittömästi läheisyydestä aiheuttamatta häiriötä, mikä itse asiassa herättää sen. Mitä pidemmälle ihminen kehittyy, sitä täsmällisemmät piirteet hänen astraaliruumiinsa saa, tullen samalla tietoisemmaksi ja siten sopivammaksi käyttövälineeksi ihmiselle. Useimpien älykkäiden ja sivistyneiden ihmisten tietoisuuden aste on jo melko korkea, ja henkisesti kehittynyt ihminen on täysin oma itsensä tässä käyttövälineessä yhtä hyvin kuin tiiviimmässäkin ruumiissaan.

Vaikka ihminen voi olla nukkuessaan täydessä tajunnassa astraalitasolla ja osaa liikkua vapaasti siellä, siitä ei vielä seuraa, että hän on valmis liittymään auttajien joukkoon. Useimmat tällä asteella olevat ihmiset ovat niin kiinni omissa ajatuksissaan – tavallisesti jatkaen samalla linjalla kuin valveilla –, että he ovat kokonaan syvissä mietteissä eivätkä tiedä mitä ympärillä tapahtuu. Monessa tapauksessa on hyvä, että niin on, sillä

astraalitasolla on paljon sellaista, joka hermostuttaisi ja pelot-taisi ihmistä, jolta puuttuisi se rohkeus, jonka ainoastaan täy-dellinen ymmärrys kaikesta siellä nähtävän oikeasta luonteesta voi synnyttää.

Toisinaan ihminen nousee itse vähitellen tästä tilasta ja he-rää ympärillä olevaan astraaliseen maailmaan. Paljon useam-min hän kuitenkin jää siihen, kunnes joku, joka jo on siellä toimessa, ottaa hänet huostaansa ja herättää hänet. Tämä on kuitenkin teko, josta ei ole helppo vastata, sillä vaikka on ver-rattain yksinkertaista herättää ihminen astraalitasolla, on käy-tännöllisesti mahdotonta nukuttaa häntä uudelleen käyttämät-tä epämiellyttävää mesmeristä vaikutusta. Siten ennen kuin joku auttajien joukosta herättää uneksijan, auttajan itsensä täy-tyy siis olla täysin vakuuttunut siitä, että kysymyksessä olevan henkilön luonteenlaatu takaa hänen käyttävän hyväkseen sitä uutta voimaa, joka hänelle annetaan, ja myös siitä, että kysei-sen henkilön tieto ja rohkeus riittävät jokseenkin varmasti, et-tei mitään vahinkoa herättämisestä ei pääse tulemaan.

Näin herätetty ihminen voi, jos tahtoo, liittyä ihmiskunnan auttajien joukkoon. Täytyy kuitenkin olla selvillä siitä, ettei tästä välttämättä eikä tavallisesti seuraa kyky valveilla ollessa muistaa, mitä nukkuessa on tehnyt. Se kyky on ihmisen itsen-sä hankittava ja useimmissa tapauksissa se saavutetaan vasta vuosia jälkeenpäin – ehkä ei edes samassa elämässä. Onneksi kuitenkin ruumiillisen muiston puute ei millään tavalla estä työtä ruumiin ulkopuolella, joten muistolla ei ole mitään mer-kitystä lukuun ottamatta sitä tyydytystä, jota ihminen valveilla ollessaan tuntee tietäessään, mitä hän nukkuessaan on tehnyt. Vain sillä, että työ tulee tehdyksi, on merkitystä – ei sillä, että meidän pitäisi muistaa, kuka sen teki.

VI

Apu oikeaan aikaan

Kaikki monipuolinen työ astraalitasolla johtaa vain yhteen ainoaan tavoitteeseen, kehityksen edistämiseen pienissäkin määrin. Se on välistä yhteydessä alhaisimpien luontokuntien kehityksen kanssa, jota tietyillä ehdoilla on mahdollista edistää jossain määrin. Adeptijohtajamme katsovatkin, että meillä on velvollisuuksia alempia luontokuntia, sekä elementaali- että kasvi- ja eläinkuntia kohtaan, koska muutamissa tapauksissa näiden kehitys edistyy ainoastaan siinä määrin kuin ne ovat ihmisen yhteydessä tai hänen käytettävänä.

Tietysti kaikista suurin ja tärkein osa työstä on kuitenkin tarkoitettu ihmiskunnan hyväksi tavalla tai toisella. Monenkaltaista apua annetaan, ennen kaikkea pitäen silmällä ihmisen henkistä kehitystä. Sitä vastoin fyysinen avunanto, josta tämän kirjan alkupuolella puhuttiin, on sangen harvinaista. Yhtä kaikki sellaista silloin tällöin annetaan, ja vaikka mieluummin huomautankin mahdollisuudesta auttaa lähimmäisiämme henkisesti ja moraalisesti, voi kenties olla hyödyksi kertoa parista kolmesta tapauksesta, jolloin henkilökohtaiset ystäväni ovat antaneet fyysistä apua sellaisille, jotka ovat sitä kipeästi kaivanneet. Saamme nimittäin nähdä näistä tapauksista, missä suhteessa nämä esimerkit auttajien kokemuksista ovat niiden henkilöiden kertomuksiin, jotka ovat saaneet yliaistillista apua. Tarkoitin sellaisia kertomuksia, joita on luettavana ”yliluonnollisia tapahtumia” käsittelevässä kirjallisuudessa.

Jokin aika sitten Matabelemaassa sattuneen kapinan aikana lähetettiin eräs jäsenemme laupeuden asialle, ja tämä

kuvatkoon tapaa, jolla apua joskus annetaan tällä alemmalla tasolla. Siellä eräänä yönä muuan talonisäntä nukkui perheineen kaikessa rauhassa, tietämättä mitään armottomasta villien joukosta, joka väijyi muutaman mailin päässä heistä murhatakseen ja ryöstääkseen. Toverimme tehtävänä oli herättää nukkuvassa perheessä tunne uhkaavasta, odottamattomasta vaarasta, ja hän huomasi, ettei se suinkaan ollut helppo tehtävä.

Yritys painaa isännän aivoihin käsitys uhkaavasta vaarasta kerta kaikkiaan epäonnistui. Koska hätätilanne näytti vaativan pikaista toimintaa, ystävämme päätti aineellistuttaa itsensä hetkeksi, että saattoi puristaa emäntää hartioista ja pyytää häntä nousemaan ja katsomaan ympärilleen. Heti nähtyään, että hänen oli onnistunut herättämään huomiota, hän katosi, eikä emäntä vielä tänäkään päivänä ole voinut saada selville, kuka naapureistaan herätti hänet sopivasti, pelastaen siten koko perheen, joka ilman tätä salaperäistä apua olisi puoli tuntia myöhemmin epäilemättä tullut tapetuksi vuoteissaan. Eikä hän voinut käsittää, miten tuon ystävän onnistui päästä sisään, kun kaikki ikkunat ja ovet oli varmasti suljettu.

Tultuaan äkillisesti herätetyksi emäntä piti varotusta unena. Hän nousi kuitenkin ja katseli ympärilleen nähdäkseen, oliko kaikki niin kuin olla piti, ja vaikkei emäntä huomannut sisällä mitään epäilyttävää, oli hän tuskin ennättänyt avata ikkunaluukun, kun hän näki taivaan punottavan kaukaisesta tulipalosta. Hän herätti heti miehensä ja muun perheen, jonka siis tämän nopean ilmoituksen avulla onnistui päästä pakoon läheiseen piilopaikkaan ennen villien joukon tuloa. Nämä hävittivät talon ja tuhosivat pellot mutta pettyivät, kun he toiveidensa vastaisesti eivät saaneet ryöstää ja tappa ihmisiä. Pelastajan tunteet voi vain kuvitella, kun hän jonkin aikaa myöhemmin luki sanomalehdestä perheen pelastumisesta kuin ihmeen kautta.

VII

Kertomus ”enkelistä”

Seuraava kaunis pieni kertomus kuvaa toista tapausta, jossa äsken annettiin apua fyysisellä tasolla. Sillä kertaa kuitenkin pelastui vain yksi henki. Asia kaippaa ensin muutaman sanan selitykseksi. Eurooppalaisessa auttajajoukossamme on kaksi jäsentä, jotka olivat veljeksiä muinaisessa Egyptissä ja ovat edelleenkin lämpimästi kiintyneet toisiinsa. Nykyisissä inkarnaatioissaan on heidän iässään suuri ero: toinen on jo keski-iässä, sitä vastoin toinen on fyysisessä ruumiissaan vasta lapsi, vaikka hänen minänsä on melkoisen pitkälle kehittynyt ja lupaava. Vanhemman osalle on tietysti tullut harjoittaa ja johtaa nuorempaa salatieteellisessä työssä, jota molemmat niin sydämestään harrastavat. Molemmat ovat täysin itsetietoisia ja toimeliaita astraalitasolla, siksi he voivat käyttää suurimman osan sitä aikaa, jolloin heidän karkeammat ruumiinsa nukkuvat, yhteistyöhön yhteisen mestarinsa opastamina, ja antaa eläville ja kuolleille sellaista apua, johon heillä on voimaa.

Seuraavassa erään vanhemman auttajan kirjoittama elävä kuvaus tapauksesta.

”Kuljimme aivan toisilla asioilla, kun äkkiä kuulimme kaudhean kivun tai pelon kirkkaisun. ’Mikä se oli?’ kysyi Cyril. Samassa silmänräpäyksessä olimme paikalta ja näimme, että eräs 11-12-vuotias poika oli pudonnut kallionkielekkeeltä alapuolella oleville kiville ja pahasti loukkaantunut. Poika parka oli taittanut toisen käsivartensa ja jalkansa, ja mikä pahinta, hän oli saanut reiteensä syvän haavan, josta veri vuosi vuolaasti. ’Auttakaamme häntä pian, muuten hän kuolee’, huudahti Cyril.

”Tällaisten äkkiarvaamattomien tapausten sattuessa täytyy ajatella nopeasti. Tässä oli nähtävästi kaksi seikkaa otettava huomioon: verenvuoto oli tyrehdytettävä ja oli hankittava fyysistä apua. Minun tai Cyrilin oli pakko aineellistua, sillä tarvitsimme fyysisiä käsiä voidaksemme heti sitoa haavan. Sitä paitsi minusta tuntui paremmalta, että poika raukka näkisi jonkun luonaan hädässään. Arvelin, että hän olisi mieluummin Cyrilin kuin minun seurassani. Luultavasti minä puolestani voisinkin hankkia apua helpommin kuin Cyril, joten siis työnjako oli itsestään selvä.

”Aikeemme onnistui erinomaisesti. Materialisoin Cyrilin (sillä hän ei vielä osannut itse tehdä sitä), ja pyysin häntä riisumaan pojan kaulahuivin, sitomaan sen reiden ympärille sekä työntämään puutikun sen läpi. ’Eikö häneen koske kovasti?’ sanoi Cyril, mutta hän teki niin ja veri lakkasi vuotamasta. Vahingoittunut poika näytti puoleksi tajuttomalta ja pystyi tuskin puhumaan, mutta katsoessaan loistavaa pientä olentoa, joka huolestuneena kumartui hänen ylitseen, hän kysyi kuitenkin: ’Oletteko enkeli, pikku herra?’ Cyril vastasi suloisesta hymyilyllä: ’Ei, olen vain poika, mutta olen tullut sinua auttamaan.’ Jätin hänet loukkaantuneen avuksi ja kiiruhdin itse pojan äidin luo, joka asui peninkulman matkan päässä sieltä.

”Oli hyvin vaikea minun oli iskostaa äidin päähän, että jokin oli hullusti ja että hänen täytyi mennä ulos ottamaan siitä selvä. Lopulta hän kuitenkin laski käsistään pannun, jota hän oli juuri puhdistamassa ja sanoi ääneen: ’En tiedä, mikä minun on, mutta minun täytyy mennä hakemaan poikaa.’ Kun hän kerran lähti liikkeelle, osasin kyllä opastaa häntä, vaikkakin se oli vaikeaa, kun samalla koko ajan ylläpidin tahdonvoimallani yhteyttä Cyriliin, jotta lapsiraukan enkeli ei yhtäkkiä häviäisi näkyvistä.

”Kun joku henkilö aineellistutetaan, muutetaan materiaa luonnollisesta tilasta toiseen, vaikuttamalla siten tilapäisesti

kosmista tahtoa vastaan, mutta jos ajatus herpaantuu hetkek-sikään siitä, kiiruhtaa materia salaman nopeudella takaisin luonnolliseen tilaansa. En siksi voinut kiinnittää kuin puolet huomiostani naiseen, mutta sain hänet kuitenkin menemään eteenpäin, ja hänen kuljettuaan kyseessä olleen kallionkielekkeen luo annoin Cyrilin kadota. Vaimo oli hänet kuitenkin huomannut, ja nyt hänen kyläkuntansa tietää kertoa eräästä todistetusta enkelin ilmestyksestä.

”Onnettomuus tapahtui aikaisin aamulla, ja samana iltana katselin (astraalisesti), miten perheen kävi. Poikaraukan jalka ja käsivarsi oli asetettu sijoilleen, ja suuri haava sidottu. Hän makasi vuoteellaan kalpeana ja väsyneenä, mutta oli parane-maan päin. Äidin luona oli joukko naapureita, joille hän juuri kertoi tapahtumasta, ja tarina kuulosti kummalliselta sen kor-vissa, joka tiesi asian todellisen kulun.

”Äiti selitti lennokkain ilmauksin, kuinka häneen äkkiä ikään kuin iski salama, tuli voimakas tunne, että pojalle oli tapahtu-nut jotain. Syytä hän ei itsekään tiennyt, ja hänen täytyi lähteä etsimään poikaa. Ensin hän piti tunnettaan turhana ja koeti-pästä siitä, mutta se oli mahdotonta. Hänen täytyi mennä juuri sen kallion ympäri, eikä toista tietä. Ja siten kun hän tuli kielekkeen toiselle puolelle, hän näki pojan makaavan kivisei-nään nojaten ja tämän vieressä polvistuneena kaunein lapsi, jonka hän eläissään oli nähnyt, puettuna hohtavan valkoisiin vaatteisiin, punaisine poskine ja suloisine ruskeine silmineen. Lapsi hymyili hänelle taivaallisesti ja katosi seuraavassa tuo-kiossa. Ensin hän hämmästyi niin, ettei tiennyt mitä ajatella, mutta sitten hänelle äkkiä selvisi, mikä se oli, ja hän lankesi polvilleen kiittäen Jumalaa, joka oli lähettänyt enkelinsä autta-maan hänen poikaraukkaansa.

”Sitten nosti hän pojan syliinsä kantaakseen hänet kotiin ja aikoi ottaa pois kaulahuivin, joka oli sidottu jalan ympärille, mutta poika ei sallinut sitä. Enkeli oli sitonut sen ja kieltänyt

koskemasta siihen. Hänen jälkeensä siitä mainitessa lääkärille oli tämä sanonut, että poika aivan varmasti olisi kuollut, jos hän olisi avannut kaulahuivin.

”Sen jälkeen toisti hän, mitä poika oli kertonut. Pian tämän pudottua herttainen pieni enkeli oli tullut. Hän tiesi sen olevan enkelin, sillä ketään ei näkynyt monen kilometrin säteellä, kun hän hetkeä ennen oli ollut kallion laella. Hän ei vain ymmärtänyt, miksi ei enkelillä ollut siipiä ja miksi hän sanoi olevansa vaan poikanen. Enkeli oli sitten nostonut hänet kalliota vastaan ja sitonut hänen jalkansa ja ruvennut puhelemaan hänen kanssaan vakuuttaen, ettei hänen tarvinnut pelätä, sillä eräs henkilö oli matkalla äitiä hakemaan, joka pian olisi siellä. Enkeli oli sitten syleillyt häntä koettaen tehdä hänen olonsa mukavaksi ja oli koko ajan pitänyt pojan kättä omassa pienessä lämpimässä kädessään kertoen kauniita satuja. Niitä poika ei tarkkaan muistanut, mutta mukaansa tempaavia ne olivat, sillä hän oli melkein kokonaan unohtanut olleensa vahingoittunut, kunnes näki äitinsä tulevan. Enkeli oli sitten vakuuttanut, että hän pian tulisi terveeksi, hymyillyt ja puristanut hänen kättään ja samassa jollain tavalla hävinnyt.

”Tapahtuman jälkeen siinä kylässä tapahtui hengellinen herätys. Kirkkoherra selitti, että sellainen todistus kaitselmuksen jumalallisesta johdosta oli nähtävästi annettu heille merkiksi pilkkaajia vastaan sekä pyhien kirjojen ja kristillisen uskonnon totuuden vakuudeksi – eikä kenenkään mieleen tullut, miten valtavaa omahyväisyyttä kuvastaa tuollainen hämmästyttävä kuvastaa selitys.

”Mutta vaikutus poikaan oli epäilemättä hyvä sekä moraalisesti että ruumiillisesti. Kaikista kertomuksista päätellen hän oli ollut nuori suruton pojanvekara, mutta nyt tuntee hän aina ’oman enkelinsä’ läsnäolon eikä koskaan tahdo tehdä tai sanoa mitään karkeaa, työkeää tai vihaista, ettei enkeli näkisi tai kuulisi sitä. Hänen elämänsä ainoa suuri toive on, että hän taas

kerran näkisi enkelinsä ja hän tietää, että hänen kuollessaan tulevat enkelin herttaiset kasvot ensimmäisinä toivottamaan hänet tervetulleeksi toiselle puolelle.”

Tämä on tosiaankin kaunis ja liikuttava pikku kertomus. Opetus, jonka kylä ja sen kirkkoherra ovat siitä päätelleet, on harhaanjohtava. Tapahtuma on todistus siitä, että jotain on olemassa aineellisen tason yläpuolella, mikä varmasti saa aikaan kansassa enemmän hyvää kuin paha. Lopulta on kuitenkin äidin johtopäätös näkemästään aivan oikea, joskin hän luultavasti laajempien tietojen perusteella olisi esittänyt asian vähän toisella tavalla.

Se, joka kirjoitti edellä olevasta tapahtumasta, huomasi tutkiessaan asiaa syvemmin mielenkiintoisen yksityiskohdan, joka valaisee tuollaisten tapausten perussyyt. Tuli nimittäin selville, että pojat olivat tavanneet toisensa ennen ja että muutamia tuhansia vuosia sitten oli toinen – se, joka putosi kalliolta – ollut toisen orja. Hän oli kerran pelastanut herransa hengen omansa uhalla ja oli siitä syystä tullut vapautetuksi. Ja nyt kauan sen jälkeen maksaa herra velkansa samalla tavalla ja antaa sitä paitsi entiselle orjalleen korkean ihanteen ja kannustimen hyveelliseen elämään, mikä voi mahdollisesti muuttaa koko hänen tulevan kehityksensä suunnan. Varma on, ettei karma jätä palkitsematta mitään hyvää työtä, joskin se näennäisesti toimii hitaasti.

VIII

Kertomus tulipalosta

Sama poika, Cyril suoritti toisenkin pikku auttamistyön, joka muistuttaa eräitä kertomuksia ennen mainitsemisiani kirjoissa. Hän kuljeskeli nähtävästi eräänä yönä vanhemman ystävänsä seurassa tavallisessa työssään, kun he huomasivat alhaalla suuren tulipalon kauhean loimun ja laskeutuivat samassa katsomaan, voisivatko olla mitenkään avuksi.

Erään ison järven rannalla sijaitseva tavattoman suuri matatalo oli liekkien vallassa. Tätä monikerroksista rakennusta ympäröi kolmelta puolelta kukkia ja puita kasvava puutarha ja neljänneltä puolelta järvi. Molemmat kylkirakennukset ulottuivat suoraan järveen ja niiden päissä olevat suuret balkongit jatkuivat melkein veden yli niin, että kumpaisellekin puolelle jäi vain kapea käytävä ikkunoiden alle. Portaat ja hissi olivat kaikki seinien sisäpuolella, joten tuli levisi heti irti päästyään uskomattoman nopeasti, ja ennen kuin ystävämme sen näkivät astraalisella retkellään, olivat jo mainittujen kolmen rakennuksen keskikerrokset ilmiliekeissä.

Onneksi kaikki asukkaat oli pientä poikaa lukuun ottamatta jo pelastettu, vaikka muutamat heistä olivat saaneet hyvin pahoja palovammoja. Kyseinen pieni poika oli jäänyt eräseen vasemman kylkirakennuksen yläkerran huoneeseen, ja vanhempien ollessa tanssiaisissa ja tietämättöminä koko tulipalosta ei luonnollisesti kukaan muukaan tullut ajatelleeksi häntä, ennen kuin oli liian myöhäistä. Tuli oli päässyt niin valloilleen sen kylkirakennuksen keskikerroksessa, ettei olisi ollut enää mitään tehtävissä, vaikka joku olisi muistanut

pojan. Tämä ei edes tiennyt vaarasta, sillä paksu, tukahduttava savu oli vähitellen täyttäessään huoneen tehnyt unen yhä syvemmäksi, kunnes poika oli miltei tiedoton. Tässä tilassa hänet huomasi Cyril, jota hädässä ja vaarassa olevat lapset erityisesti näyttävät vetävän puoleensa. Cyril koetti ensin turhaan saada läsnä olevista jotakuta muistamaan pojan olemassaolo. Mutta koska joka tapauksessa heidän olisi ollut lähes mahdotonta auttaa häntä, se tuntui ajan tuhlaukselta. Kuten aiemminkin vanhempi auttaja aineellistutti Cyrilin tuohon huoneeseen, jättäen hänen tehtäväkseen koettaa herättää puoleksi tajuton lapsi. Pitkään yritettyään hän onnistui siinä jonkin verran, mutta poika oli kuitenkin edelleen sekava ja vain puoleksi hereillä, joten hänet täytyi vetää ulos, auttaa ja taluttaa joka askeleella. Molemmat pojat ryömivät ensin ulos kylkirakennuksen läpi kulkevaan keskikäytävään, kunnes Cyril huomasi savun ja liekkien alkavan tunkeutua oven läpi, joten siitä olisi ollut fyysisen ruumiin mahdotonta kulkea. Ja hän veti autettavan pojan takaisin huoneeseen ja auttoi hänet ikkunasta kivireunukselle, joka jalan levyisenä kulki juuri ikkunoiden alta. Tätä pitkin hänen onnistui taluttaa toverinsa, itse puoleksi pysytellen tasapainossa ulkoreunalla, puoleksi leijailien ilmassa, mutta itse aina asettuen reunimmaiselle puolelle suojellakseen toista poikaa pyörtymästä ja estääkseen häntä pelkäämästä putoavansa. Kylkirakennuksen järvenpuoleisessa osassa näytti tuli levinneen vähiten, ja siellä pojat kiipesivät sisään ikkunasta päästen taas samaan käytävään ja toivoivat, että täällä vielä voisi kulkea portaita myöten. Mutta tämäkin rakennuksen puoli oli täynnä tulta ja savua. Siksi ryömivät he takaisin käytävää pitkin, ja Cyril käski toverinsa pitämään suutaan lähellä lattiaa. Siten he pääsivät metalliristikoista tehdyn hissikuilun luo, joka kulki majatalon kaikkien kerrosten läpi.

Vaikka itse hissi oli alhaalla pohjakerroksessa, he onnistuivat kiipeämään alas pitkin ristikoita konehuoneen sisäpuolelle,

kunnes he pääsivät hissien katolle. Tässä tukkeutui tie, mutta onneksi Cyril huomasi oviaukon, joka vei konehuoneesta jonkinlaiseen välikerrokseen heti pohjakerroksen päällä. Sen kautta he pääsivät johonkin käytävään, jonka poikki he kulkiivat pikku pojan ollessa puoleksi tukehtuneena savusta. Sitten he menivät käytävän päässä olevan huoneen läpi, ja kiivettyään ikkunasta ulos he pääsivät vihdoinkin puutarhan puolella koko pohjakerrosta ympäröivän kuistin katolle.

Sieltä oli helppo laskeutua alas verannan tukipylyväitä myöten puutarhaan, mutta sielläkin kuumuus oli hirvittävä ja oli vaara joutua pian kaatuvien seinien alle. Cyril koetti siksi viedä holkkia ensin toisen sitten toisen kylkirakennuksen päädyn ympäri, mutta kummallakin puolella tuli oli jo päässyt seinän läpi, niin että edellä mainittua ahdasta rantakäytävää myöten oli mahdoton kulkea. Lopuksi he pakenivat erääseen huvineeseen. Se oli kiinnitetty portaisiin, jotka johtivat puutarhan päässä, järven rannalla olevasta laiturintapaisesta veteen, ja irrotettuaan veneen he soutivat järvelle.

Cyriilin tarkoitus oli soutaa palavan rakennuksen ympäri ja laskea pelastamansa poika maalle. Mutta päästyään jonkin matkan päähän sattui heidän läheltään kulkemaan laiva, josta heidät huomattiin. Koko maisema oli palavan majatalon valaisema, niin että kaikki näkyi selvänä kuin kirkkaassa päivänvalossa.

Laiva laski veneen luo ottaakseen pojat vastaan, mutta laivan miehistö ei löytänyt kukaan yhden, vaikka oli nähnyt kaksi poikaa, sillä Cyriilin vanhempi ystävä oli samassa silmänräpäyksessä auttanut hänet takaisin astraaliseen muotoonsa, hajottaen sen tiiviin materian, joka hetkeksi oli muodostanut aineellisen ruumiin. Siksi hän oli taas näkymätön.

Toista poikaa etsittiin tietysti perusteellisesti, mutta kun hänestä ei näkynyt jälkeäkään, pidettiin varmana, että hän oli pudonnut järveen ja hukkunut juuri, kun laiva saapui heidän luokseen.

Lapsi, joka pelastettiin, menetti kokonaan tajuntansa heti laivaan päästyään, niin ettei häneltä voitu saada mitään selvitystä. Ja toivuttuaan hän ei voinut muuta sanoa, kuin että hän oli nähnyt toisen pojan juuri ennen laivan tuloa, mutta ei osannut kertoa enempää.

Laiva oli matkalla erääseen paikkaan noin kahden päivämatkan päähän palopaikalta, ja kesti noin viikon ennen kuin pelastettu poika voitiin viedä vanhempiensa luo. Nämä tietysti luulivat pojan kuolleen liekkeihin, sillä vaikka astraalisesti oli koetettu painaa heidän mieleensä tieto, että poika oli pelastettu, huomattiin mahdottomaksi saada heidät käsittämään sitä. Voimme vain kuvitella heidän ilonsa suuruuden, kun he näkivät poikansa elossa jälleen.

Poika on yhä hyvissä voimin ja onnellinen, eikä koskaan väsy kertomasta ihmeellisestä seikkailustaan. Monet kerrat suree hän rakasta ystäväänsä, joka pelasti hänet ja hävisi niin salaperäisesti juuri, kun kaikki vaara näkyi olevan ohi. Mutta onpa hän joskus uskaltanut arvellakin, että ystävä ehkä ei kuitenkaan ole kuollut ja että hän ehkä oli satuprinssi, mikä ajatus tietysti saa vanhemmat ihmiset hymyilemään säälistä. Karmalista sidettä hänen ja pelastajansa välillä ei ole vielä selvitetty, mutta ei ole epäilystäkään, että sellainen on olemassa.

IX

Aineellistuminen ja heijastusvaikutus

Kun tutkijat kuulevat edellä kerrotun kaltaisesta tapauksesta, he monesti tahtovat ottaa selvää siitä, ovatko näkymättömät auttajat itse kokonaan turvassa tällaisten kuolemanvaarallisten tilanteiden sattuessa. Oliko tuo poika, joka oli aineellistettu pelastaakseen toisen pojan palavasta rakennuksesta, itse vaaralle alttiina? Ja olisiko pelastajan fyysinen ruumis voinut kärsiä heijastusvaikutuksesta (reperkussiosta) tavalla tai toisella, jos aineellistettu ruumis olisi kulkenut liekkien läpi tai pudonnut siltä korkealta kivireunukselta, jonka laidalla hän huolettomasti käveli. Koska tiedämme, että side aineellistetun muodon ja fyysisen ruumiin välillä on kyllin läheinen tehdäkseen heijastusvaikutuksen mahdolliseksi, on luonnollista ajatella, että tässäkin tilanteessa olisi voinut sattua niin.

On hyvin vaikea käsitellä kysymystä heijastusvaikutuksesta, emmekä suinkaan pysty vielä täysin selittämään siitä johtuvia ainutlaatuisia ilmiöitä. Mutta voidaksemme paremmin ymmärtää asiaa, on ehkä tarpeen, että olemme selvillä sympaatisia värähtelyjä koskevista laeista useammalla kuin yhdellä tasolla. Tehtyjen havaintojen perusteella tunnemme muutamia ehtoja, jotka ovat välttämättömiä sellaisten aikaansaamiseksi, ja toisia, jotka tekevät mahdottomaksi niiden syntymisen. Tässä tapauksessa voimme pitää varmana sen olleen mahdotonta.

Voidaksemme käsittää, miksi niin on, tulee meidän muistaa, että on ainakin kolme aivan erilaista aineellistumismuotoa, mikä on tuttua jokaiselle laajemmalti spiritismiin perehtyneelle. Tarkoitukseni ei ole tässä yhteydessä selittää lähemmin,

mitä kukin näistä kolmesta eri lajista saa aikaan. Huomautan vain siitä ilmeisestä tosiasiasta, että ne ovat olemassa.

1. On aineellistumismuoto, jota tavallinen fyysinen silmä ei näe, vaikka se on käsiin kosketeltava. Sitä lajia ovat ne näkymättömät kädet, jotka istunnoissa niin usein taputtelevat käsivarrelle tai silittelevät kasvoja ja jotka kuljettelevat fyysisiä esineitä ilman läpi tai koputtelevat pöytään, vaikka tietysti molemmat viimeksi mainitut ilmiöt voidaan saada helposti aikaan aivan ilman mitään aineellistettua kättä.

2. Toinen aineellistumismuoto näkyy, mutta ei tunnu. Se on se henki-muoto, jonka läpi käsi käy kuin tyhjän ilman. Joissakin tapauksissa on tämä muoto epäselvä, eikä sitä voi käsin tuntea, toisissa taas se näkyy niin normaalina, ettei sen kiinteyttä voi kukaan epäillä ennen kuin siihen koskee.

3. Täydellinen aineellistumismuoto sekä näkyy että tuntuu eikä ole ainoastaan ulkonaisesti kuolleen ystävämme näköinen, vaan voi puristaa kättämmekin lujasti aivan normaalisti.

On paljon todisteita siitä, että heijastusvaikutus on mahdollinen tietyin ehdoin kolmannen lajin aineellistumisen sattuessa. Mutta mitä tulee toisen ja ensimmäisen lajin aineellistumiseen, se ei mitenkään ole varmaa. Auttaja-pojan tapauksesta kohdalla voimme pitää hyvin mahdollisena, ettei aineellistuminen ollutkaan kolmatta lajia. Nimittäin aina pidetään tarkoin silmällä, ettei käytetä enempää voimaa kuin mikä on aivan välttämätöntä tarkoitetun tuloksen saavuttamiseksi, ja on selvää, että vähemmän energiaa tarvitaan sellaisen osittaisen aineellistumisen aikaansaamiseksi, jota kutsumme ensi- ja toisluokkaiseksi. Todennäköisesti vain käsivarsi, johon poika tukeutui, oli fyysisesti kiinteä, ja muu ruumis, vaikka se näyttikin täysin luonnolliselta, olisi kokeiltaessa osoittautunut vähemmän todelliseksi.

Tämän lisäksi on toinenkin kohta, joka vaatii huomiotamme. Täydellisen aineellistumisen sattuessa, olkoonpa kyseinen

henkilö elävä tai kuollut, on sitä varten pitänyt hankkia jonkinlaista fyysistä materiaa. Spiritistisessä istunnossa sitä on saatu suuressa määrin meedion eetteriruumiista, joskus fyysisestäkin. Tästä on dokumentoitu tapauksia, jolloin meedion ruumiinpaino on vähennyt merkittävästi tällaisten ilmiöiden sattuessa.

Johtavat henget käyttävät istunnoissa tätä menettelytapaa yksinkertaisesti siksi, että pätevän meedion käytössä se on helpoin tapa saada aikaan aineellistumista. Siten syntyy tiivis yhdysside meedion ja aineellistetun ruumiin välille, niin että se ilmiö, jota (vaikka ymmärrämme sitä hyvin epätäydellisesti) kutsumme heijastusvaikutukseksi, esiintyy tässä selkeimmässä muodossaan. Jos esimerkiksi aineellistetun ruumiin käteen hierotaan liitua, se on myöhemmin meedion kädellä, vaikka häntä on koko ajan pidetty suljettuna erityiseen kaappiin sellaisten olosuhteiden vallitessa, ettei mikään petos ole voinut tulla kysymykseen. Jos aineellistettua muotoa haavoitetaan, haavasta on täsmällinen kopio meedion ruumiin vastaavassa osassa. Voipa vielä joskus ruokakin, jonka henkimuoto on nauttinut, kulkeutua meedion ruumiiseen – olen kerran ollut todistamassa tällaista tapahtumaa.

Kuvailemassamme tapauksessa asia on täysin toinen. Cyril oli tuhansien peninkulmien päässä nukkuvasta fyysisestä ruumiistaan, ja siksi hänen ystävänsä olisi ollut mahdotonta hankkia eetterimateriaa siitä. Lisäksi ne ohjesäännöt, joiden mukaan kaikki viisauden mestarien oppilaat toimivat ihmisten avuksi, olisivat epäilemättä estäneet häntä saattamasta kenenkään ruumista – edes mitä jaloimman asian hyväksi – niin suuren purkauksen alaiseksi. Sitä paitsi se olisi ollut täysin tarpeetonta, sillä paljon vaarattomampi menettelytapa, tarvittaessa aineellistuttaminen, jota auttajat poikkeuksetta käyttävätkin, on aina mahdollinen. Tiivistetään nimittäin riittävä määrä materiaa ympäröivästä eetteristä, vieläpä fyysisestä ilmastakin. Tämä

toimenpide on epäilemättä tavallisen istuntoihin osallistuvan henkilön voimien ulottumattomissa, mutta ei tuota vaikeuksia okkulttisen kemian tutkijalle.

Mutta huomaa, mikä ero on saavutetuissa tuloksissa! Mee-diota käytettäessä aineellistettu muoto on mitä lähimmässä yhteydessä fyysisen ruumiin kanssa, muodostuneena sen substanssista, ja kykenee siksi aikaansaamaan kaikki heijastusvaikutuksesta johtuvat ilmiöt.

Auttajien menettelytapaa käytettäessä syntyy niin ikään täydellinen fyysisen ruumiin kuva, mutta sen on saanut aikaan mentaalinen tahdonvoima materiasta, joka on kokonaan erilainen kuin ruumis, eikä se synnytä heijastusvaikutusta enempää kuin saman ihmisen marmorikuva.

Siitä seuraa, että auttaja-pojalle olisi ollut aivan vaaratonta kulkea liekkien läpi tai pudota korkealta ikkunalaudalta ja että toisessa tapauksessa saattoi auttajaryhmän jäsen aineellistettuna, tekemättä vahinkoa fyysiselle ruumiilleen, hukkuu uppoavassa laivassa (kertomus tästä seuraa XI luvussa).

Molemmista edellä kerrotuista tapauksista huomaamme, ettei Cyril osannut aineellistuttaa itseään vaan vanhemman ystävän piti tehdä se hänen puolestaan. Vielä yksi hänen kokemuksensa ansaitsee tulla kerrotuksi, sillä silloin hän osasi tehdä itsensä näkyväiseksi päättäväisen tahdonponnistuksen ja voimakkaan säälintunteen avulla – se tapaus muistuttaa hie-man aikaisemmin kerrottua tapausta, jossa äidin rakkaus teki hänelle mahdolliseksi aineellistuttaa itsensä pelastaakseen lastensa elämän.

Vaikka se saattaa näyttää selittämättömältä, luonnossa on epäilemättä olemassa joka tasolla tämä tahdon hämmästyttävä voima materian yli, niin että jos voima on vain kyllin suuri, käytännössä *mikään* ei tulos ole mahdotonta saavuttaa ainoastaan suoranaisella tahdon ponnistuksella ilman tietoa tai ajatustakaan *tavasta*, jolla se on tehtävä. On kylliksi esimerkkejä

siitä, että sellainen taito on olemassa aineellistumisia tehtäessä, vaikka se tavallisesti on opittava kuten kaikki muu. Epäilemättä tavallisen ihmisen olisi ilman etukäteen harjoittelua yhtä vaikea aineellistuttaa itseään astraalitasolta kuin soittaa viulua ilman opetteluä, vaikka yksittäisiä poikkeustapauksia voi sattuä, kuten seuraavasta kertomuksesta näemme.

X

Kaksi veljestä

Seuraava kertomus on julkaistu *The Theosophical Reviewin* vuoden 1897 marraskuun numerossa. Se on siinä kuvattu elävästi ja yksityiskohtaisemmin kuin tässä on esitetty. Kehotan lukijaa tutustumaan siihen, sillä tässä tuodaan esille ainoastaan pääpiirteet, niin selvästi ja lyhyesti kuin mahdollista. Nimet ovat tietysti muutettu, mutta tapahtuma on kerrottu tarkasti.

Draamamme päähenkilöinä esiintyy kaksi veljestä maaseudulta, joista toinen, Lancelot nimeltään, oli 14-vuotias ja toinen, Walter, 11-vuotias. He olivat kumpikin kunnan poikia, reippaita ja miehekkäitä kuten sadat muut maassamme, eikä heillä nähtävästi ollut mitään psyykkisiä ominaisuuksia, paitsi että heidän suonissaan virtasi paljon kelttiläistä verta. Huomattavin piirre heissä oli ehkä se syvä rakkaus, joka sitoi heidät toisiinsa. He olivat aivan erottamattomat, toinen ei tahtonut mennä minnekään ilman toista ja nuorempi ihaili vanhempaa pienten poikien lailla.

Eräänä onnettomana päivänä Lancelot putosi poninsa selästä ja kuoli, ja Walterille maailma muuttui tyhjäksi. Lapsen suru oli niin todellinen ja syvä, ettei hän voinut syödä eikä nukkua, eivätkä hänen äitinsä ja lastenhoitaja tienneet, mitä tehdä hänen suhteensa. Hän välitti yhtä vähän lohdutuksesta kuin moitteista. Kun hänelle sanottiin, että hänen surunsa oli syntiä ja että hänen veljensä oli taivaassa, sanoi hän vain, ettei hän voinut olla siitä varma, ja jos se olikin totta, tiesi hän, ettei Lancelot voinut olla taivaassa onnellinen ilman häntä niin kuin ei hänkään maan päällä ilman Lancelotia.

Niin uskomattomalta kuin se kuulostaakin, oli lapsiraukka todellakin kuolemaisillaan surusta, ja vielä liikuttavampaa oli, että täysin Walterin tietämättä, veli seiso i hänen vierellään koko ajan nähden hänen kärsimyksensä, ollen itse epätoivoi nen, koska kaikki yritykset koskea veljeä ja puhua hänelle eivät onnistuneet.

Asiat olivat tässä mitä onnettomimmassa tilassa vielä kolmantena iltana onnettomuuden jälkeen, jolloin Cyrilin huomio kiintyi veljeksiin – hän ei itsekään tiedä mistä syystä. ”Sa tuin vain kulkemaan siitä ohi”, sanoi hän. Varmaankin säälin mestarien tahto johti hänet paikalle.

Walter-raukka makasi yksinään, uupuneena ja toivottamana, eikä saanut unta. Hänen tietämättään sureva veli seiso i koko ajan hänen vieressään. Vapaana lihan siteistä Lancelot saattoi nähdä Cyrilin ja puhua hänen kanssaan, niin että Cyrilin ensimmäinen tehtävä oli lieventää hänen suruaan lupaamalla ystävänä auttaa häntä pääsemään veljen yhteyteen.

Heti kun toivo oli piristänyt kuolleen poj an mieltä, Cyril kääntyi elossa olevan veljen puoleen ja koetti kaikin voimin saada häntä käsittämään, että veli oli hänen luonaan, ei kuolleena vaan elävänä, rakastaen häntä kuten ennenkin. Mutta kaikki hänen ponnistelunsa olivat turhia. Syvä, raskasmielinen apatia täytti niin Walter-rukan mielen, ettei mikään ulkoinen vaikutus voinut siihen tunkeutua, eikä Cyril tiennyt mitä tehdä. Nähdessään tämän surun hänet valtasi niin suuri myötätunto ja niin luja oli hänen päätöksensä auttaa tavalla tai toisella ja millä hinnalla hyvänsä, että hän yhtäkkiä huomasi kykenevänsä koskettelemaan ja puhuttelemaan surun murtamaa lasta – tänäkään päivänä ei hän osaa selittää, miten se tapahtui.

Jättäen vastaamatta Walterin kysymyksiin, kuka hän oli ja miten hän oli päässyt sinne, hän meni suoraan asiaan kertoen, että Walterin veli seiso i hänen vieressään yrittäen toistuvasti vakuuttaa, ettei hän ollut kuollut vaan eli ja halusi kiihkeästi

auttaa ja lohduttaa veljeään. Pieni Walter olisi kovin mielellään tahtonut uskoa häntä vaan tuskin uskalsi toivoa. Mutta Cyrilin innokkaat vakuuttelut voittivat lopulta hänen epäilyksensä ja hän sanoi: ”Uskon sinua, koska olet niin hyvä, mutta jos edes voisın nähdä hänet, silloin *tietäisin* itse ja olisin täysin vakuutunut. Tai jos edes voisın kuulla hänen äänensä sanovan, että hän on onnellinen, en surisi, paitsi ehkä hiukkasen sitten kun hän menisi taas pois.”

Vaikkakin Cyril oli aloitteleva toimessaan, hän tiesi varmasti Walterin toivomuksen olevan sellaisen, että siihen tuskin suostuttaisiin, ja hän aikoi juuri pahoitellen sanoa sen hänelle. Silloin hän äkkiä tunsı lähellään Hengen, jonka kaikki auttajat tuntevat, ja vaikkei sanaakaan puhuttu, hänelle selvisi heti, että sen sijaan, mitä hän oli aikonut sanoa, hän sai luvata Walterille sen lahjan, jota tämän sydän kaipasi. ”Odota kunnes palaan, niin saat nähdä hänet”, sanoi hän ja hävisi.

Pelkkä mestarin äänetön viittaus oli selvittänyt hänelle, mitä hänen tuli tehdä ja kuinka se oli tehtävä, ja hän kiiruhti noutamaan vanhemman ystävänsä, joka niin usein ennenkin oli auttanut häntä. Tämä vanhempi mies ei ollut vielä mennyt levolle yöksi, ja kuultuaan Cyrilin kiireellisen kutsun hän seurasi tätä viipymättä, ja muutaman minuutin kuluttua he olivat Walterin vuoteen ääressä. Lapsi raukka alkoi jo uskoa, että kaikki oli ollut suloista unta, ja oli liikuttavaa nähdä hänen ilonsa ja helpotuksensa Cyrilin tullessa taas näkyviin. Vielä kauniimpi näky oli hetkeä myöhemmin. Mestarin sanaa totellen vanhempi mies aineellistutti innokkaasti odottavan Lancelotin, ja elävä ja kuollut seisoivat vielä kerran käsi kädessä.

Nyt oli veljesten suru todellakin muuttunut sanoinkuvaamattomaksi iloksi ja yhä uudelleen molemmat vakuuttelivat, etteivät he enää koskaan tuntisi surua, sillä nyt he tiesivät, ettei kuolemalla ollut valtaa erottaa heitä. Heidän iloaan ei himmentänyt sekään, että Cyril selitti vanhemman ystävänsä neuvosta

ja hellävaroen heille, ettei tämä ihmeellinen fyysinen jälleenäkeminen voisi uudistua. Mutta Lancelot saisi kyllä koko päivän olla Walterin luona, vaikkei tämä voisi häntä nähdä, ja joka yö Walter saisi lähteä ruumiistaan ja olla itsetietoisesti veljensä kanssa yhdessä.

Kun väsynyt Walter-raukka sen kuuli, nukahti hän kohta koettaakseen, oliko se totta ja hämmästyi huomattessaan, millä ennen kokemattomalla nopeudella hän lensi veljensä kanssa tutusta paikasta toiseen. Cyril varotti huomaavaisesti häntä, että luultavasti seuraavana aamuna hän olisi unohtanut suurimman osan tästä vapaammasta elämästään. Mutta hänellä oli harvinaisen hyvä onni, ja hän *ei* unohtanutkaan sitä niin kuin niin monille meistä käy. Ehkä tuo suuri ilo oli jollakin tavalla herättänyt ne uinuvat psyykkiset ominaisuudet, joita kelttiläisessä veressä löytyy. Joka tapauksessa häneltä ei unohtunut pieninkään seikka siitä, mitä oli tapahtunut, ja seuraavana aamuna hän kertoi ihmeellisen tarinan, joka surun täyttämässä talossa ei oikein ymmärretty.

Vanhemmat luulivat surun pimentäneen hänen järkensä, ja kun hän nyt on heidän ainoa perillensä, he odottavat jatkuvasti pelolla muita mielenhäiriön merkkejä, joita onneksi ei ole näkynyt. He ajattelevat edelleen, että häntä vaivaa tuon asian suhteen sairaalloinen mielikuvitus, vaikka he tunnustavatkin sen harhakuvitelman pelastaneen hänen elämänsä. Mutta hänen vanha, katolilainen hoitajattarensa uskoo varmasti, että kaikki mitä poika sanoo on totta ja että Jeesus, joka kerran itsekin oli lapsi, tunsu sääliä tätä toista lasta kohtaan, joka oli kuolemaisillaan surusta, ja lähetti enkelinsä tuomaan hänen veljensä kuolleiden valtakunnasta hänen luokseen palkinnoksi rakkaudesta, joka oli kuolemaa vahvempi. Välillä kansan taikausko on paljon lähempänä totuutta kuin sivistyneiden epäily.

Teosofian kauneimpia tunnusmerkkejä on se, että se esittää järkeenkäyvästi ihmisille sen, mikä todella oli heille avuksi ja

hyödyksi niissä uskonnoissa, joista ovat vieraantuneet. Moni sokean uskon ahtaudesta vapautunut ja järjen ja havainnon siivin vapaampaan ja jalompaan ajatuselämään noussut tuntee saavuttaessaan tämän kunniakkaan voiton samalla kadottaneensa jotain: jättäessään lapsuutensa uskon hävisi häneltä paljon elämän kauneutta ja runollisuutta.

Ei kuitenkaan ole lainkaan vaikeata ymmärtää, miksi Lancelot ei voinut ilmestyä veljelleen, sillä se on aivan luonnollista. Ihme oli siinä, että Cyril *osasi* aineellistuttaa itsensä, eikä siinä, että Lancelot *ei* osannut. Luultavasti Cyrilin rakkauden ja säälin tunteet olivat syvemmät, ja hän tiesi varmasti, mitä hän tahtoi tehdä ja että aineellistuminen on ylimalkaan mahdollista. Hän myös tiesi suunnilleen, kuinka se oli tehtävä, jota vastoin Lancelot ei tiennyt siitä mitään silloin, vaikka nyt hän tietää.

XI

Haaksirikkoja ja tapaturmia

Toisinaan on joidenkin auttajien mahdollista onnistua ehkäisemään uhkaavia suurempia onnettomuuksia. Joskus kun laiva ajautuu tuntemattoman virtauksen vaikutuksesta pois turvalliselta väylältä tai kun kapteeni on antanut väärän käskyn, niin että laiva siten on joutunut suureen vaaraan, haaksirikko on voitu estää koettamalla toistuvasti painaa päällikön mieleen, että jokin on pielessä. Ja vaikka yleensä se on vaikuttanut kapteenin aivoihin aiheuttamalla pelkästään epämääräisen aavistuksen vaarasta, se on kuitenkin yhä toistuessaan herättänyt hänen huomiotaan ja saanut hänet lopulta ryhtymään niihin varokeinoihin, jotka samalla johtuvat mieleen.

Esimerkiksi kerran laivan päällikkö oli yöaikaan ohjannut aluksen paljon lähemmäksi maata kuin itse arveli, jolloin häntä kehoitettiin moneen kertaan heittämään syvyyttä mittaava luoti veteen. Aluksi hän vastusti jonkin aikaa tätä päähänpistoa, pitäen sitä tarpeettomana ja mielettömänä, mutta käski lopulta vähän vastahakoisesti tekemään niin. Mittaustulos ällistytti häntä, ja välittömästi hän suuntasi laivan kauemmaksi maasta. Mutta vasta aamun valjetessa hänelle selvisi, kuinka lähellä kauhistuttavaa onnettomuutta hän oli ollut.

Monesti onnettomuus on ollut kuitenkin karmasta johtuva, eikä sitä siten tietenkään voitu estää tapahtumasta. Mutta emme kuitenkaan saa olettaa, ettei silloin voisi antaa mitään apua. Voi olla, että asianosaisten ihmisten kohtalona on saada surmansa, eivätkä he sen vuoksi voi pelastua kuolemalta, mutta he voivat kuitenkin monessa tapauksessa tulla jollakin

tavalla valmistetuiksi siihen tai ainakin he saattavat kuoltuaan tulla autetuiksi toisella puolella. Joka tapauksessa voimme olla vakuuttuneita siitä, että missä tahansa suuri onnettomuus tapahtuu, sinne myös lähetetään erityistä apua.

Kahdessa äskettäin tapahtuneessa tapauksessa annettiin apua sillä tavalla, nimittäin kun *Drummond Castle* -niminen laiva upposi Ushantin edustalla ja kun kauhea pyörremyrsky hävitti *St. Louis* -kaupungin Amerikassa. Kummallakin kerralla ilmoitettiin tapahtumasta muutamia minuutteja aikaisemmin, ja auttajat tekivät parhaansa lohduttaen ja rauhoittaen ihmisten mieliä, niin että onnettomuuden sattuessa he järkyttyivät vähemmän kuin muuten olisivat tehneet. Luonnollisesti molemmissa tapauksissa tehtiin suurin työ onnettomuuden uhrien keskuudessa astraalitasolla, heidän jätettyään fyysiset ruumiinsa.

On surullista, että usein onnettomuuksien tapahtuessa auttajien hyviä aikeita estää se silmitön kauhu, joka valtaa ne, jotka ovat vaarassa, – tai joskus vielä pahempaa: autettavien vahva päihtymystila. Moni laiva on uponnut siten, että miltei jokainen henkilö kannella on ollut tolkuttomasti juovuksissa ja siksi kykenemätön hyötymään siitä avusta, jota heille tarjotaan joko ennen kuolemaa tai vielä pitkään sen jälkeen.

Jos joskus sattuisimme joutumaan uhkaavaan vaaraan, jonka välttämiseksi emme voisi tehdä mitään, meidän täytyisi yrittää muistaa, että apu on varmasti lähellä ja että riippuu täysin meistä itsestämme, onko auttajien työ oleva helppoa vai vaikeaa. Jos kohtaamme vaaran levollisesti ja rohkeasti tietäen, että korkeampi minämme ei millään tavalla voi tulla kärsimään siitä, silloin mielemme on altis ottamaan vastaan johdatusta, jota auttajat koettavat antaa meille. Ja se on meidän parhaaksemme, kun auttajien tarkoitus on pelastaa meidät tai – mikäli se on mahdotonta – kun he johtavat meitä turvallisesti kuoleman porttien läpi.

Viimeksi mainitulla tavalla on usein autettu sekä yksityisten henkilöiden että suurempien joukkojen kohdatessa onnettomuuksia. Riittänee mainita yksi esimerkki kuvaamaan sitä, mitä tällä tarkoitetaan. Niiden kovien myrskyjen aikana, jotka muutamia vuosia sitten saivat aikaan paljon vahinkoa rannikoillamme, sattui eräs kalastajavene kaatumaan kaukana merellä. Siinä ei ollut muita ihmisiä kuin vanha kalastaja ja eräs poika, ja edellisen onnistui pysytellä kiinni kaatuneessa veneessä muutamia minuutteja. Fyysistä apua ei ollut lähelläkään, ja joka tapauksessa sitä olisi ollut mahdoton saada niin kovassa myrskyssä, joten vanha kalastaja tiesi varsin hyvin, ettei ollut mitään mahdollisuutta pelastua ja että kuolema oli pian käsillä. Hän pelkäsi hirmuisesti, varsinkin häntä pelotti laajan ulapan kauhistuttava yksinäisyys, ja hän ajatteli huolissaan vaimoaan ja lapsiaan ja mitä vaikeuksia hänen äkillinen kuolemansa tuottaisi heille.

Eräs lähistöllä liikkunut auttaja näki tämän kaiken ja koetti rauhoittaa häntä, mutta huomasi kalastajan mielen liian kiihtyneeksi ottamaan vastaan mitään vaikutuksia ja päätti silloin näyttäytyä hänelle voidakseen auttaa paremmin. Kun auttaja kertoi jälkeinpäin tapahtumasta, hän sanoi, että hänen näyttäytyessään kalastajan kasvojen ilmeen muutos oli ihmeellinen ja kaunista katseltavaa. Kun kalastaja näki loistavan olennon seisomassa veneen päällä, hän piti sitä luonnollisesti enkelinä, joka oli lähetetty häntä, hätääntynyttä lohduttamaan. Siksi hän tunsu, että hänet johdettaisiin nyt onnellisesti kuoleman porttien läpi ja että hänen perheestäänkin pidettäisiin huolta. Kun kuolema sitten tuli jonkin ajan kuluttua, hänen mielensä oli kokonaan rauhoittunut siitä kauhusta ja hätäännyksestä, joka aiemmin oli vallannut hänet. Saatuaan tajuntansa takaisin astiraalitasolla ja huomattessaan ”enkelin” yhä vierellään, hän kotiutui sinne pian ja oli valmis hyväksymään tämän opastustansa uuden elämän suhteen, johon hän nyt oli tullut.

Vähän myöhemmin sama auttaja otti osaa uuteen, hyvin samanlaiseen työhön, josta hän on kertonut myöhemmin seuraavasti:

”Muistatte ehkä sen laivan, jonka hirmumyrsky upotti viime marraskuun lopulla. Menin kajuuttaan, jonne oli suljettu tusinan verran naisia. Nämä vaikeroivat mitä surkeimmalla tavalla, nyyhkyttäen ja itkien pelosta. Mitään apua ei ollut saatavilla, eikä laivaa voitu pelastaa uppoamasta, ja siirtyminen pois tästä maailmasta kauhun vallassa on pahin mahdollinen tapa astua kuoleman rajan yli. Siksi rauhoittaakseni heitä aineellistutin itseni, ja tietysti ihmisraukat luulivat minua enkeliksi. He kaikki laskeutuivat polvilleen ja rukoilivat minua pelastamaan heidät, eräs äitiraukka pani pienen vauvan syliini, pyytäen pelastamaan edes sen. Kuitenkin kaikki rauhoittuivat pian ja vaikenivat keskustellessamme ja pikkuvauva nukahti hymy huulillaan. Ennen pitkää kaikki muutkin nukahtivat aivan rauhallisesti ja minä täytin heidän mielensä taivaallisilla ajatuksilla, eivätkä he edes heränneet laivan sukeltaessa lopulta syvyyteen. Seurasin heitä sinne varmistaakseni, että he nukkuivat viime hetkeen asti, ja näin, etteivät he liikahtaneetkaan unen vaihtuessa kuolemaan.”

Selvästi tässäkin tapauksessa niillä, joita näin autettiin, ei ollut ainoastaan valtavasti hyötyä siitä, että he kohtasivat kuoleman rauhallisesti, vaan sitäkin suurempi etu heillä oli siitä, että heidät saattoi toiselle puolelle henkilö, jota he rakastivat, johon he luottivat, joka tunsu hyvin sen uuden maailman, missä he nyt huomasivat olevansa, ja joka kykeni turvallisesti rauhoittamaan heitä ja neuvomaan, miten heidän tuli järjestää elämänsä näissä niin täysin muuttuneissa olosuhteissa. Tämä saa meitä tutkimaan erästä näkymättömien auttajien laajinta ja tärkeintä työsarkaa: millä tavalla he voivat antaa opastusta ja apua kuolleille.

XII

Työ kuolleiden keskuudessa

Se järjetön näkemys ihmisen kuolemanjälkeisistä olosuhteista, jota länsimailla valitettavasti yleisesti opetetaan, on saanut aikaan paljon onnettomuutta. Päästessään eroon maallisista kahleistaan useimmat hämmästyvät ja toisinaan pelästyvätkin pahasti huomattessaan kaiken toisenlaiseksi, kuin mitä heidän uskontonsa on opettanut. Sitä mielialaa, joka vastakuolleissa on tavallinen, ilmensi äskettäin hyvin sattuvasti muuan englantilainen kenraali, joka tapasi kolme päivää kuolemansa jälkeen erään auttajajoukon jäsenen, jonka hän oli eläessään tuntenut. Ilmaistuaan ilonsa siitä, että vihdoinkin oli tavannut jonkun, jonka kanssa saattoi kommunikoida, hänen ensimmäinen kysymyksensä oli: ”Jos olen kuollut, niin missä olen? Sillä jos tämä on taivas, en pidä sitä kovin kummoisena, jos taas olen helvetissä, se on parempi olla kuin luulin.”

Valitettavasti useimmat ihmiset ottavat kuitenkin asiat vähemmän filosofiselta kannalta. Heille on opetettu, että lukuun ottamatta muutamia suosittuja, yli-inhimillisen hyviä ihmisiä kaikki muut on määrätty ikuiseen tuleen. Jo vähäinen itsetutkistelu vakuuttaa heitä siitä, etteivät he kuulu *siihen* kategoriin, ja siksi he ovat usein pakokauhun vallassa peläten joka hetki, että se uusi maailma, minne ovat joutuneet, häviäisi ja syöksisi heidät sellaisen paholaisen kynsiin, johon ovat oppineet uskomaan. Usein heidän mieltään vaivaa pitkän aikaa tulinen tuska, kunnes pääsevät vapautumaan tämän jumalattomien ikirangaistuksen turmiollisen opin vaikutuksesta ja oppivat ymmärtämään, ettei maailmaa johdakaan julma paholainen,

joka nauttii ihmisten tuskasta, vaan hyvänsuopa ja ihmeellisen kärsivällinen kehityksen laki, joka on ehdottoman oikeudenmukainen ja kuitenkin tarjoaa yhä uudelleen ihmiselle edistymisen tilaisuuksia hänen kulkunsa joka askeleella, jos hän vain tarttuu niihin.

Rehellisyuden vuoksi pitää mainita, että ainoastaan protestantisissa kirkkokunnissa tämä paha esiintyy tuossa kauheimmassa muodossaan. Roomalaiskatolisen kirkon kiirastulioppi muistuttaa paljon käsitystä astraalitasosta. Ainakin sen hurskaat jäsenet ymmärtävät, että se tila, jossa he huomaavat olevansa heti kuoleman jälkeen, on vain ohimenevä, ja että heidän itsensä tehtävänä on pyrkiä siitä pois niin pian kuin mahdollista hartaan henkisen kaipuun kautta. Ja mitä kärsimyksiä heitä kohdanneekin, he pitävät niitä välttämättöminä, jotta heidän luonteensa epätäydellisyydet kuluisivat pois, ennen kuin he voivat nousta korkeampiin ja valoisampiin maailmoihin.

Näemme tästä, että auttajilla on paljon työtä vastakuolleiden keskuudessa, sillä he tarvitsevat melkein aina rauhoittamista, lohdutusta ja opastusta. Astraalisessa samoin kuin fyysisessä maailmassa tavataan useita, jotka eivät välitä tietävämpien neuvoista, mutta juuri ympäröivien olosuhteiden outous saattaa monta vainajaa halukkaaksi ottamaan vastaan johdatusta niiltä, jolle nämä olosuhteet ovat ilmeisen tuttuja. Ja monen oleskeluaikaa tällä tasolla on huomattavassa määrässä lyhennänyt tämän tarmokkaan auttajajoukon innokas ponnistelu.

Kuolleen karmaa ei tietenkään voi millään keinolla estää. Hän on maallisessa elämässään kehittänyt astraaliruumiinsa enemmän tai vähemmän tiheäksi, ja ennen kuin tämä ruumis on kokonaan hajonnut, hän ei voi päästä tuonpuoleiseen taivasmaailmaan. Mutta hänen ei tarvitse pidentää tätä välttämätöntä ajanjaksoa astraalimaailmassa omaksumalla väärä asenne.

Kaikkien tutkijoiden tulee selvästi oivaltaa totuus, että ihmisen astraalisen elämän pituus hänen fyysisestä ruumiista päästyään riippuu pääasiallisesti kahdesta seikasta, eletyn elämän luonteesta ja hänen mielialastaan ”kuoleman” jälkeen. Maalisen elämänsä aikana ihminen kokoaa alituisen rakennusainetta astraaliruumiinsa. Hän vaikuttaa siihen välittömästi niiden intohimojen, mielenliikutusten ja halujen kautta, joiden hän antaa itseään hallita. Hän vaikuttaa siihen välillisesti ylhäältä päin ajatuksillaan ja alhaaltapäin fyysisen elämällään – itsensä hillitsemisellä tai kohtuuttomuudellaan, puhtaudellaan tai epäpuhtaudellaan ja sillä, mitä hän syö ja juo.

Jos ihminen vaalii paheitaan kasvattaen niitä, niin hän tyhmyydessään luo itselleen karkean ja raskaan astraaliruumiin, ja kun se on tottunut vastaamaan vain astraalitason alhaisimpiin värähtelyihin, sitoo se ihmisen kuoleman jälkeen tähän tasoon, kunnes ruumis pitkällisessä ja hitaassa prosessissa on haihtunut. Jos taas ihminen eläen kauniisti ja tunnollisesti kutoo verhonsa pääasiallisesti hienommasta aineesta, hänellä on kuoleman jälkeen paljon vähemmän huolia ja vaikeuksia ia hänen kehityksensä edistyy paljoka nopeammin ja helpommin.

Yleensä tämä ymmärretään, mutta toinen suuri tekijä – mieliala kuoleman jälkeen – näyttää usein unohtuvan. Olisi toivottavaa, että kuollut tajuaisi asemansa tällä erityisellä pienellä kehityskaarella ja ymmärtäisi, että hän tällä asteella vetäytyy vähitellen sisäänpäin oman todellisen minänsä tasolle päin ja että hänen tehtävänsä on siis niin paljon kuin mahdollista irrottaa ajatuksensa fyysisistä asioista ja kiinnittää yhä enemmän huomionsa niihin henkisiin seikkoihin, jotka tulevat taivaallisessa maailmassa täyttämään hänen elämänsä. Siten hän helpottaa paljon luonnollista astraalista hajoamista ja välttää tuon tavallisen erehdyksen, että tarpeettomasti viivytään matalammilla tasoilla, joiden ei pitäisi olla kuin lyhytaikainen oleskelupaikka.

Mutta monet kuolleet pitkittävät melkoisesti hajaantumisprosessia itsepintaisesta takertuen maahan, jonka ovat jättäneet. He eivät yksinkertaisesti tahdo kääntää ajatuksiaan ja tunteitaan ylöspäin, vaan ponnistelevat kaikkiin voimin pysyäkseen täydellisessä yhteydessä fyysisen tason kanssa, tuottaen siten paljon vaivaa sille, joka koettaa auttaa heitä. He eivät koskaan ole tunteneet mitään todellista kiinnostusta muuhun kuin maallisiin asioihin, ja siksi he riippuvat epätoivoisen itsepäisesti kiinni niissä kuolemankin jälkeen. Luonnollisesti heille tulee aikaa myöten vaikeammaksi seurata yhä asioiden kulkua täällä alhaalla, mutta sen sijaan että ilolla edistäisivät tätä asteittaista puhdistusta ja henkistymistä, he vastustavat sitä kaikilla mahdollisilla keinoilla.

Tietysti kehityksen mahtava virta vetää heidät lopulta mukaansa heidän omaksi onnekseen, mutta he taistelevat joka vaiheessa sitä vastaan ja tuottavat siten itselleen paljon aivan turhaa kärsimystä ja surua sekä hidastuttavat merkittävästi nousemistaan ja pidentävät olemistaan astraalitasoilla miltei loputtomiin. Niiden, jotka koettavat auttaa heitä, suurimpana työnä on vakuuttaa heille, että tämä tietämättömyydestä johtuva ja onneton kosmisen tahdon vastustaminen on luonnonlakien vastaista, ja kehottaa heitä omaksumaan täysin päinvastaisen mielen asenteen.

Joskus tapahtuu, että kuolleen sitoo maailmaan jokin huoli tai levottomuus laiminlyödyn velvollisuuden tai maksamattoman velan tähden, mutta paljon useammin huoli turvattomiksi jääneistä lapsista tai vaimosta. Tällaisissa tapauksissa on monesti ollut välttämätöntä, että ennen kuin kuollut on tyytynyt jatkamaan rauhallisesti matkaansa ylöspäin, auttajan on täytyntä jossakin määrin toimia vainajan puolesta fyysisellä tasolla ja pitänyt järjestää ne asiat, jotka tätä huolestuttavat. Seuraava kuvaus viimeisten kokemustemme joukosta ehkä selvittää tätä paremmin.

Muuan oppilasjoukon jäsen koetti auttaa erästä miesraukkaa, joka oli kuollut jossakin läntisen maailman kaupungissa, mutta huomasi mahdottomaksi irrottaa hänen mieltään maallisista asioista, koska hän oli huolissaan kahdesta pienestä lapsestaan, jotka hänen kuoltuaan olivat jääneet vaille huolenpitoa. Hän oli ollut työmies eikä hän ollut kyennyt säästämään mitään heidän varalleen, ja vaimonsa oli kuollut jo pari vuotta aikaisemmin. Heidän vuokraemäntänsä oli sangen hyvántahainen ja valmis tekemään lasten puolesta minkä voi mutta oli liian köyhä voidakseen ottaa heidät omikseen ja tuli lopulta vasten tahtoaan siihen päätökseen, että hänen tulisi jättää heidät viranomaisten huostaan. Tämä aiheutti kuolleelle isälle paljon surua, vaikkei hän voinutkaan moittia emäntää eikä itsekkään kyennyt näkemään tilanteessa muutakaan ratkaisua.

Auttajaystävämme kysyi, eikö hänellä ollut ketään sukulaista, jonka huostaan hän voisi uskoa lapset, mutta isä ei tiennyt ketään. Hänellä oli tosin nuorempi veli, joka olisi varmasti tässä hädässä jotenkin auttanut, mutta hän ei viiteentoista vuoteen ollut kuullut veljestään mitään, eikä tiennyt edes, oliko tämä elossa. Viimeinen tieto oli, että veli oli puusepän oppilaina Pohjois-Englannissa, ja häntä pidettiin silloin kunnan nuorukaisena, joka tulisi pärjäämään elämässä.

Kun lasten suhteen ei ollut muuta toivetta avusta, ystävämme arveli, että kannattaisi yrittää löytää veljeä siltä suunnalta. Ottaen vainajan mukaansa hän alkoi etsiä kärsivällisesti veljeä mainitusta kaupungista, ja monien vaikeuksien kautta tämä onnistuttiin löytämään. Veli oli nyt itse puuseppämestari ja jotensakin hyvissä varoissa. Hän oli naimisissa mutta ilman lapsia, vaikka hän hartaasti olisi toivonut niitä, joten hän sopi hyvin orpojen isäksi.

Kysymys oli nyt siitä, miten asia voitaisiin parhaiten välittää hänelle. Onneksi hän oli sen verran vaikutuksille altis, että hänen veljensä kuolema ja lasten onneton tila saatiin elävästi

kuvattua hänelle unessa, ja tämä toistettiin kolmeen kertaan, paikka ja emännän nimikin ilmoitettiin selvästi. Tämä toistunut näky teki häneen syvän vaikutuksen, ja hän harkitsi vakavasti asiaa vaimonsa kanssa, joka kehotti häntä kirjoittamaan annettuun osoitteeseen. Tätä hän ei kuitenkaan tahtonut tehdä vaan halusi itse lähteä tuohon kaupunkiin etsimään, löytäisikö sieltä unessa näkemänsä talon – siinä tapauksessa hän kyllä keksisi jonkin syyn pistäytyäkseen sisällä. Hän oli kiireinen mies ja päätti kuitenkin lopulta, ettei hänellä ollut varaa uhrata koko työpäivää asian vuoksi, joka luultavasti tulisi lopultakin näyttäytymään pelkäksi unikuvaksi.

Kun yritys ei siis tällä tavoin näkynyt onnistuvan, päätettiin koettaa toista keinoa, ja eräs auttajista kirjoitti miehelle kirjeen, kuvaten veljen kuoleman ja lasten aseman aivan niin kuin hän oli unessa nähnyt. Tämän vahvistuksen saatuaan hän ei enää epäillyt vaan lähti seuraavana päivänä kyseiseen kaupunkiin, jossa hyväsydäminen vuokraemäntä otti hänet avosylin vastaan. Auttajat olivat vaivatta saaneet tämän lempeän ihmisen pitämään lapsia vielä muutamia päiviä luonaan siltä varalta, että tavalla tai toisella tilanteeseen ilmaantuisi jokin ratkaisu. Ja hän on nyt varsin hyvillään siitä, että teki niin. Puuseppä vei tietysti lapset mukanaan ja tarjosi heille onnellisen kodin, ja isävainaja, jonka ei enää tarvinnut olla huolissaan, jatkoi iloisena matkaansa ylöspäin.

Koska muutamat teosofiset kirjailijat ovat katsoneet velvollisuudekseen varoittaa selkein sanoin niistä vaaroista, jotka liittyvät usein spiritististen istuntojen pitämiseen, niin toisaalta on tunnustettava, että toisinaan meedion tai jonkun istunnon läsnäolijan toimesta on tehty hyvääkin työtä, jotenkin samantyyppistä kuin auttaja teki edellä kerrotussa tapauksessa. Jos siis spiritismi kovin usein on hidastuttanut sielujen kulkua vapautteen päin, sen ansioksi on kuitenkin luettava se, että joillekin se on tarjonnut keinon vapautua materialismista ja on siten

avannut heille edistyksen tien. On sattunut tapauksia, jolloin kuollut on voinut omin päin näyttäytyä omaisilleen tai ystävilleen ja ilmoittaa heille toivomuksensa, mutta se on tietysti harvinaista, ja moni sielu, jota jotkut huolet ovat sitoneet maahan, on tullut tyydytetyksi ainoastaan meedion tai tietoisen auttajan palvelusten kautta.

Toinen hyvin tavallinen ilmiö astraalitasolla on ihminen, joka ei voi uskoa olevansa kuollut. Todellakin useimmat ihmiset pitävät sitä tosiseikkaa, että he ovat vielä tajuisia, ehdottomana todistuksena siitä, etteivät he olekaan kulkeneet kuoleman porttien läpi. Tämä on irvikuvaa siitä käytännön hyödystä, jota on paljon kehutusta uskostamme sielun kuolemattomuuteen! Miten tahansa he ovat eläessään itseään nimittäneet, useimmat kuolleista osoittavat tuolla puolen joka tapauksessa asenteellaan, että he ovat itse asiassa olleet sydämessään piintyneitä materialisteja. Usein on paljon helpompi tulla toimeen niiden kanssa, jotka ovat maan päällä rehellisesti kutsuneet itseään materialisteiksi, kuin niiden, jotka olisivat pitäneet sitä nimitystä loukkaavana.

Hiljattain sattui, että eräs tiedemies kuoltuaan huomasi olevansa täysin tajuihin ja kuitenkin aivan toisenlaisissa olosuhteissa kuin mitä hän oli milloinkaan ennen kokenut, ja hän tuli siihen johtopäätökseen, että hän oli vielä elossa ja ainoastaan pitkän, epämiellyttävän unen vallassa. Onneksi astraalitasolla auttajina toimivien joukossa sattui olemaan erään hänen vanhan ystävänsä poika, nuori mies, jolle hänen isänsä oli antanut tehtäväksi hakea käsiinsä kuollut tiedemies ja koettaa antaa hänelle jotain apua. Kun nuorukainen vähän etsiskelyään löysi hänet ja ryhtyi puheisiin hänen kanssaan, tiedemies tunnusti avoimesti olevansa hyvin hämillään ja neuvottomana, mutta piti vielä itsepintaisesti kiinni siitä, että uniolettamus oli todennäköisin selitys sille, mitä hän näki – menipä hän vielä niin pitkälle, että sanoi luulevansa nuorukaistakin pelkäksi unikuvaksi.

Viimein hän kuitenkin myöntyi niin paljon, että ehdotti jonkinlaisten todisteiden hankkimista ja sanoi nuorukaiselle: ”Jos olette, kuten väitätte, elävä ihminen ja vanhan ystäväni poika, niin tuokaa häneltä joku tervehdys, joka voi todistaa minulle objektiivisen olemassaolonne.” Mestarien oppilailta on ankarasti kielletty minkäänlaisten ilmiöllisten todistusten antaminen tavallisissa oloissa fyysisellä tasolla, mutta näytti siltä, että tämänkaltainen tapaus tuskin kuului sisältyvän kieltoon. Kun ensin oli varmistettu, ettei korkeammilla auktoriteeteilla ollut mitään sitä vastaan, käännyttiin isän puoleen, joka lähetti pian terveisiä viitaten muutamiin tapauksiin, jotka olivat sattuneet ennen pojan syntymää. Tämä sai kuolleen miehen vakuutuneeksi nuoren ystävänsä ja sen johdosta myös koko tason olemassaolosta, jossa molemmat olivat. Ja niin pian kuin hän piti tätä todistettuna, hänen tieteellinen kiinnostuksensa nousi esiin ja hän alkoi hankkia kiihkeästi niin paljon tietoja kuin mahdollista tästä uudesta maailmasta.

Tietysti tervehdys, jonka hän hyväksyi niin nopeasti vakuudeksi, ei ollut lainkaan mikään todistus, sillä ne tapahtumat, joihin se viittasi, olisi kuka hyvänsä astraalisilla aisteilla varustettu voinut lukea hänen omista ajatuksistaan tai akaashisista asiakirjoista, mutta hänen tietämättömyytensä siitä teki mahdolliseksi tämän vaikutuksen tekemisen, ja se teosofinen opetus, jota hänen nuori ystävänsä antaa nyt joka yö hänelle, vaikuttaa epäilemättä hämmästyttävällä tavalla hänen tulevaisuuteensa, sillä se epäilemättä muuttaa suuresti sekä hänen oloaan taivaassa, joka oli pian hänen edessään, että myös hänen seuraavaa uutta ruumiillistumaa.

Auttajien pääasiallisin tehtävä vastakuolleiden keskuudessa on siis rauhoittaa ja lohduttaa heitä – pelastaa heidät jos mahdollista siitä kauheasta joskin järjettömästä pelosta, joka niin usein valtaa heidät ja joka aiheuttaa tarpeettomia kärsimyksiä ja lisäksi hidastuttaa heidän nousemistaan korkeammille

tasoille – ja toisaalta opettaa heitä ymmärtämään niin hyvin kuin mahdollista sitä tulevaisuutta, joka heitä odottaa.

Muut, jotka ovat jo kauemmin olleet astraalitasolla, voivat – mikäli tahtovat – saada selityksistä ja neuvoista paljon apua kulkuunsa eri vaiheiden läpi. Heitä voidaan esimerkiksi varoittaa siitä vaarasta ja viivytyksestä, joka aiheutuu, jos koettaa päästä elävien kanssa yhteyteen meedion välityksellä. Ja toisinaan (tosin harvoin) on olento, joka on jo vedetty alas spiritistiseen piiriin, voitu ohjata korkeampaan ja hyödyllisempään elämään. Täten annettu opetus astraalitason asukkaille ei ole suinkaan mennyt hukkaan, sillä vaikka muistoa siitä ei voi suoranaisesti viedä mukanaan seuraavaan ruumiillistumaan, jää kuitenkin mieleen sisäinen, tosi tieto ja synnynnäinen taipumus sen omaksumiseen heti, kun sen kohtaa uudestaan uudessa ruumiillistumassa.

Aluksi uusien auttajajoukkoon otettujen, ei vielä itsenäisten jäsenten on laadittava suunnitelmia kuolleiden auttamiseksi. Tämä nuori kokelas oli jokin aika sitten menettänyt vanhan sukulaisensa, jota kohtaan hänellä oli erityisen lämpimiä tunteita, ja hänen toiveensa oli, että pääsisi jonkun kokeneemman auttajajäsenen avulla vierailemaan kuolleen sukulaisensa luona siinä toivossa, että voisi auttaa tätä jollakin tavalla. Se tapahtui, ja elävän ja kuolleen kohtaaminen oli hyvin kaunis ja koskettava. Vanhemman ihmisen alempi astraalinen elämä oli lähestymässä loppuaan, mutta apatian, tylsyyden ja epävarmuuden tila esti häntä etenemästä. Mutta kun poika, joka oli merkinnyt hänelle niin paljon maapäällisessä elämässä, seisoi jälleen hänen edessään ja haihdutti rakkauden valollaan alakuloisuuden harmaan sumun, jonka vainaja oli kietoutunut, hän havahtui apatiastaan. Ja pian hän ymmärsi, että poika oli tullut selittämään hänelle hänen tilannettaan ja kertomaan hänelle korkeammasta elämästä, johon hänen pitäisi nyt suunnata ajatustiaan ja pyrkimyksiään. Silloin vainajassa heräsi rakkauden ja

kiitollisuuden puuska nuorta, innokasta auttajaansa kohtaan, ja sen myötä katkesivat viimeiset siteet, jotka pidättivät häntä kohoamasta astraalimaailmassa ylemmäs, ja näin maailman-kaikkeuden suurin hyvää tekevä voima, puhdas ja epätsekäs rakkaus auttoi häntä etenemään kohti taivasmaailman korkeampaa tietoisuutta.

XIII

Muita työaloja

Tutkittuamme elintärkeätä työtä kuolleiden keskuudessa palaamme taas tarkastelemaan työtä elävien keskuudessa. Silloin meidän täytyy ottaa lyhyesti puheeksi eräs tärkeä asia, jota ilman esityksemme näkymättömien auttajien toimista jäisi epätäydelliseksi. Tarkoitan sitä suurenmoista työtä, jota tehdään suggestion avulla, siten että yksinkertaisesti nostatetaan hyviä ajatuksia sellaisten mieleen, jotka ovat valmiit niitä vastaanottamaan.

Älköön ymmärrettäkö väärin, mitä tällä tarkoitetaan. Auttajan olisi hyvin helppo – niin helppo, että ne, jotka eivät käytännöllisesti käsitä asiaa, tuskin voisivat sitä uskoa – pitää täydellisesti vallassaan kenen tahansa tavallisen ihmisen ajatusmaailmaa ja saada tämän ajattelemaan aivan niin kuin hän tahtoo, vieläpä niin, ettei tuolla henkilöllä ei ole vähäisintäkään aavistusta mistään ulkoapäin tulevasta vaikutuksesta. Mutta olipa tämän seuraukset kuinka erinomaisia tahansa, sellaista menettelytapaa on täysin mahdotonta hyväksyä. Enempää ei voi tehdä kuin lähettää henkilön mieleen hyvä ajatus niiden satojen joukkoon, joita jatkuvasti kulkevat sen läpi. Tarttuuko ihminen siihen, ottaa sen omakseen ja toimii sen mukaan? Muussa tapauksessa kaikki hyvä karma tästä työstä aiheutuisi tietysti ainoastaan auttajalle, sillä ihminen olisi silloin ollut pelkkä välikappale eikä itse toimija – mikä ei olisi tarkoituksenmukaista.

Tällaista apua annetaan tavattoman monella tavalla. Kärsiviä ja surevia luonnollisesti lohdutetaan, ja kohti totuutta koetetaan

ohjata niitä, jotka todella etsivät sitä. Jos joku on kauan kii-
vaasti miettinyt jotain henkistä tai metafyyssistä kysymystä, on
ratkaisu monesti mahdollista painaa hänen mieleensä ilman,
että hän lainkaan huomaa sen tulleen ulkopuoliselta olennolta.

Oppilasta saatetaan käyttää välittäjänä asiassa, jota tuskin
voi muuksi kutsua kuin vastaukseksi rukoukseen. Sillä vaikka
harras henkinen toivomus, joka saa ilmauksensa rukouksena,
on itsessään voima, joka tuottaa automaattisesti tiettyjä seu-
rauksia, niin on myös totta, että sellainen henkinen voimain-
ponnistus tarjoaa hyvälle voimille tilaisuuden, jota ne eivät vit-
kastele käyttäen hyväkseen, ja toisinaan on avuliaalla auttajalla
etuoikeus olla se kanava, jonka kautta heidän voimansa virtaa.
Mitä on sanottu rukouksista, on totta vielä paljon suuremmas-
sa määrin mietiskelyn suhteen niiden kohdalla, joille tämä kor-
keampi sieluntoiminta on mahdollista.

Näiden yleisempien auttamistapojen lisäksi on olemassa
myös erikoisia keinoja, joihin ainoastaan harvat kykenevät.
Auttamistyöhön kelvolliset oppilaat ovat saaneet usein toimek-
seen antaa tosia ja kauniita ajatuksia kirjailijoille, runoilijoille,
taidemaalareille ja muusikoille, mutta jokaista auttajaa ei voida
käyttää tähän tarkoitukseen.

Toisinaan, vaikka harvemmin, on mahdollista varottaa ih-
misiä vaaroista, jotka uhkaavat heidän moraalista kehitystään
jossakin suhteessa, tai poistaa pahoja vaikutuksia jostakin hen-
kilöstä tai paikasta tai vastustaa mustien maagikkojen vehkeily-
jä. Ihmisille, jotka eivät kuulu salatieteen opiskelijoiden piiriin,
ei usein voida antaa suoranaista opetusta luonnon suurista to-
tuuksista, mutta silloin tällöin voidaan tehdä jotakin siihenkin
suuntaan laajentamalla saarnaajien ja opettajien ajatusmaail-
maa tai iskostaa heidän mieleensä jostakin asiasta ennakkoluu-
lottomamman käsityksen, kuin mitä heillä muuten olisi ollut.

Mitä pidemmälle salatieteen tutkija polulla edistyy, sitä laa-
jemman vaikutusalan hän tietysti saa. Ainoastaan autettuaan

yksityisiä ihmisiä hän oppii auttamaan ihmisluokkia, kansakuntia ja rotuja ja ennen pitkää hänelle uskotaan vähitellen yhä suurempi osa siitä korkeammasta ja tärkeämmästä työstä, jota adeptit itse toimittavat. Saavutettuaan vaaditun kyvyn ja tiedon hän alkaa käyttää mentaali- ja astraalitason suurempia voimia ja saa tietää, miten hyödyntää mahdollisimman paljon jokaisesta suotuisaa, säännöllistä vaikutusta. Hän pääsee yhteyteen suurten nirmānakāya-henkien⁵ kanssa, joita joskus kutsutaan kuvaannollisesti Suojamuurin Kiviksi, ja hänestä tulee – tietysti ensin hyvin vaatimattomassa määrin – yksi heidän almunjakajistaan ja hän saa oppia, kuinka levitetään niitä voimia, jotka ovat heidän ylevän itsensä uhraamisen hedelmiä. Siten hän kohoaa asteittain yhä korkeammalle, kunnes lopulta hän saavuttaa täydellisen adeptiuden, jolloin hän on kypsynyt ottamaan täysimääräisen osansa siitä vastuusta, joka on Viisauden Mestareilla, ja auttamaan toisia eteenpäin sillä tiellä, jonka hän itse on kulkenut.

Alempiin tasoihin verrattuna työ devachanisella tasolla eroaa jossakin määrin siinä, että siellä annetaan ja vastaanotetaan opetus paljon suuremmin, nopeammin ja täydellisemmin ja samalla liikkeelle pantu vaikutus on huomattavasti voimakkaampi toimiessaan niin paljon ylemmällä tasolla. Täälläkin ja vielä ylempänä on aina paljon työtä tehtäväksi, niin pian kuin teemme itsemme kykeneviksi tekemään sitä (vaikka siitä on vielä tarpeetonta puhua tarkemmin, koska meistä niin harva voi eläessään tietoisesti siellä toimia). Ei todellakaan ole mitään syytä pelätä, ettemme aina tulevien lukemattomien maailmankausien aikana löytäisi epäitsekkäälle työlle tarvetta.

5 Nirmānakāyaksi nimitettän viisauden mestaria, joka myötätunnon pollulla seuraa Buddhaa kärsivän ihmiskunnan hyväksi ja pysyy ”epäitsekäänä loputtomaan loppuun asti”. – Toim. huom.

XIV

Vaaditut edellytykset

Kuinka voimme oppia ottamaan osaa tähän suureen työhön? Ne edellytykset, jotka jokaiselta auttajaksi pyrkivältä vaaditaan, eivät ole salaisuuksia. Vaikeus ei ole niiden tuntemisessa vaan niiden kehittämisessä omalla kohdallaan. Jossakin määrin olemme jo ohimennen kuvailleet niitä, mutta on kuitenkin hyvä, jos luokittelemme ne yksityiskohtaisesti.

Vilpitön kiinnostus. Ensimmäinen välttämätön edellytys on se, että ymmärrämme sitä suurta työtä, jota mestarit tahtovat meidän tekevän, ja että se on oleva elämämme ainoa suuri harrastus. Meidän tulee oppia erottamaan turha työ hyödyllisestä ja vielä eri lajit hyödyllistä työtä niin, että me kaikki voimme antautua korkeimpaan, mihin kykenemme, emmekä tuhlaa aikaamme mihinkään, joka – olipa se kuinka hyvää tahansa sellaiselle, joka ei vielä pysty parempaan – on arvotonta sen tiedon ja niiden mahdollisuuksien suhteen, joita meillä teosofeilla pitäisi olla. Ihmisen, joka pyrkii kelpolliseksi työhön korkeammalla tasoilla, täytyy alkaa tehdä kaikkensa, mikä on hänen vallassaan, määrätietoista työtä teosofian puolesta täällä maan päällä.

Tietysti en hetkeäkään ajattele, että syrjäyttäisimme joka-päiväisen elämämme velvollisuuksia. Tekisimme epäilemättä hyvin, jos emme sitoutuisi mihinkään uusiin maallisiin velvollisuuksiin, mutta ne, jotka jo olemme hartioillemme ottaneet, ovat tulleet karmallisiksi siteiksi, eikä meillä ole oikeutta laiminlyödä niitä. Ennen kuin karman asettamat velvollisuudet on täydellisesti suoritettu, emme ole vapaita tekemään

korkeampaa työtä. Mutta tämän korkeamman työn tulee kuitenkin olla meille ainoa, jonka puolesta todella kannattaa elää – elämän muuttumaton perusta, joka on pyhitetty Säälän Mestareille.

Täydellinen itsehillintä. Ennen kuin meille voidaan huolehtia uskoa käytettäväksi astraalisen elämän laajempia voimia, meidän täytyy hallita täydellisesti itseämme. Esimerkiksi mielialamme tulee olla kokonaan vallassamme, niin ettei mikään, mitä näemme tai kuulemme, voi aiheuttaa meissä todellista kiihtyneisyyttä, sillä sellaisen seuraukset voisivat sillä tasolla olla paljon vaarallisempia kuin täällä. Ajatuksella on aina mahdettava voima, mutta täällä alhaalla sitä vähentää ja vaimentaa ne raskaat, fyysiset aivohiukkaset, jotka sen täytyy saada liikkeeseen. Astraalimaailmassa ajatus on paljoo vapaampi ja tehokkaampi, ja jos täysin herännyt ihminen suuttuisi siellä toiselle, hän tekisi tälle paljon ja ehkä jopa kohtalokasta vahinkoa.

Mielialamme lisäksi meillä täytyy olla hermotkin täydellisesti omassa vallassamme, niin etteivät mitkään tiellemme sattuvat mielikuvitukselliset ja kauheat näyt pääse horjuttamaan pelotonta rohkeuttamme. Tulee muistaa, että se oppilas, joka herättää ihmisen astraalitasolla, joutuu sen vuoksi tietyssä määrin vastuuseen tämän toimista ja turvallisuudesta, niin että jollei vasta-alkaja uskaltaisi olla yksinään, vanhemman auttajan aika kuluisi kokonaan viipyillessä hänen turvanaan, mikä olisi tietysti liikaa vaadittu.

Ollakseen täysin varmoja hermojensa hallinnasta ja saadaksesen hermot kelvollisiksi tehtävään työhön, pyrkijöiden on aina täytynyt – nykyään kuten muinoin – kestää maa-, vesi-, ilma- ja tulikokeet.

Toisin sanoen heidän on saavutettava se täydellinen varmuus, joka ei tule teorioiden vaan käytännön kokemuksen avulla, ja oppia, etteivät mainitut elementit voi tehdä pienintäkään vahinkoa heidän astraaliruumiilleen ja ettei mikään niistä voi panna estettä sille työlle, joka heillä on tehtävänä.

Fyysisessä ruumiissa ollessamme tiedämme varmasti, että tuli polttaa ja vesi hukuttaa, että kallioseinä on läpipääsemättömänä esteenä tiellämme ja ettemme voi turvallisesti heittäytyä ympäröivään ilmaan vailla tukea. Tämä vakaumus on juurtunut meihin niin syvästi, että useimmat ihmiset saavat ponnistella huomattavasti vastustaakseen sitä vaistomaista empimistä, joka tästä seuraa, ennen kuin hän käsittää, ettei kovinkaan kallio estä astraaliruumiin vapaita liikkeitä, että hän voi korkeimmaltakin huipulta hypätä ilman vaaraa ja että hän voi täysin huolettomasti syöksyä räiskyvän tulivuoren kitaan tai suunnattoman valtameren syvyyksiin.

Mutta ennen kuin ihminen tietää tämän – niin varmasti, että hän vaistomaisesti ja varmuudella menettelee sen mukaan –, hän on verrattain hyödytön astraaliseen työhön, koska alituisten odottamattomien tapausten sattua kuviteltu kyvyttömyys voi lamauttaa hänet. Siksi hänen täytyy selviytyä mainituista koetuksista ja monista muista oudoista kokemuksista. Hänen täytyy tyynellä rohkeudella kohdata mitä kauheimpia näkyjä iljettävässä ympäristössä ja itse asiassa näyttää, että hänen hermoihinsa voi täysin luottaa kaikissa niissä vaihtelevissa olosuhteissa, mihin hän minä hetkenä tahansa voi joutua.

Lisäksi meidän täytyy osata hillitä ajatuksiamme ja halujamme. Ilman taitoa keskittää ajatuksia olisi mahdotonta tehdä työtä hyvin astraalitason häiritsevien virtausten keskellä. Kun siinä merkillisessä maailmassa haluaminen on usein samaa kuin saaminen, voi sattua – jollei himoluontomme ole hyvin vallassamme – että saatamme mahdollisesti huomata olevamme kasvokkain omien luomustemme kanssa, joita meidän pitäisi perin pohjin hävetä.

Rauhallisuus. Toinen erittäin tärkeä seikka on kaiken levottomuuden ja alakuloisuuden poisjääminen. Suuri osa työtä on häiriintyneiden rauhoittamista ja surevien ilahduttamista, mutta kuinka auttaja voi pystyä siihen, jos hänen oma auransa

värähtelee jatkuvasta rauhattomuudesta ja murheesta tai jos sillä on jatkuvan alakuloisuuden synkkä harmaa väri? Mikään ei ole kohtalokkaampaa tai hyödyttömämpää salatieteen edistymiselle kuin yhdeksännentoista vuosisadan loppumaton huolehtiminen joutavuuksista. Moni meistä yksinkertaisesti viettää elämänsä suurentelemalla järjettömiä mitättömyyksiä koettaessaan vakaasti tulla onnettomaksi aivan turhaan.

Toki meidän teosofien olisi joka tapauksessa pitänyt päästä jo tästä järjettömän huolehtimisen ja tarpeettoman alakuloisuuden tilasta. Toki meidän, jotka koetamme hankkia varmaa tietoa kosmisesta maailmanjärjestyksestä, pitäisi jo tietää, että optimistinen näkökanta on aina lähinnä jumalallista ja siksi lähinnä totuutta, koska ainoastaan se, mikä ihmisessä on hyvää ja kaunista, voi olla pysyväistä, sitä vastoin paha on oman luontonsa puolesta ohimenevää. Itse asiassa kuten Browning sanoo ”paha on mitättömyyttä, arvotonta, hiljaisuutta, joka sisältää itsessään ääntä”, sillä kaiken tämän yläpuolella ja takana ”olioiden sielu on suloinen, olemassaolon ydin on taivaallista rauhaa”. Mestarit, jotka tietävät tämän, pysyvät järkähtämättömän levollisina ja yhdistävät täydellisen myötätuntoisuutensa siihen riemukkaaseen tyyneyteen, joka johtuu kaiken hyvän lopullisen voiton varmuudesta. Sen, joka tahtoo tulla auttajaksi, täytyy oppia seuraamaan heidän esimerkkiään.

Tieto. Voidakseen olla hyödyksi ihmisen tulee olla jotenkin selvillä sen tason luonnosta, jolla hän tulee toimimaan, ja mitä laajemmat hänen tietonsa ovat, sitä enemmän hänestä on hyötyä. Hänen tulee valmistautua tähän toimeen huolellisesti tutkimalla kaikkea, mitä tästä asiasta on sanottu teosofisessa kirjallisuudessa, sillä hän ei voi edellyttää, että ne, joiden aika on jo ennestään täysin varattu, kuluttaisivat sitä opettamalla hänelle sellaista, jota hän olisi voinut oppia jo täällä alhaalla, jos olisi vaivautunut lukemaan kirjoja. Ei kenenkään, joka ei vielä ole totinen oppilas voimiensa ja mahdollisuuksiensa puolesta, pidä ajatella itseään kokelaana astraaliseen työhön.

Epäitsekkyyys. Tuskin on tarpeellista korostaa tämän ominaisuuden välttämättömyyttä, sillä varmasti jokainen, joka on tutkinut edes hieman teosofiaa, täytyy tietää, että kun ihmisessä on jäljellä pieninkin itsekkyyden tahra, hän ei vielä sovellu luotettavaksi käyttämään korkeampia voimia, eikä vielä sovellu hoitamaan työtä, jonka pääsisällys on se, että tulisi unohtaa itsensä ja pitää mielessä vain muiden parasta. Se, joka yhä ajattelee itsekkäästi ja jonka persoonallisuus on yhä kiinni niin vahvasti itsessään, että hän voi sallia itsensä astua syrjään työstään pikkumaisten ylpeyden tunteiden tai loukatun omanarvontunnon vuoksi, ei vielä osoita auttajan epäitsestä omistautumista.

Rakkaus. Tämä on suurin ja viimeinen edellytyksistä ja myös se, joka enimmäkseen käsitetään väärin. Tahdon painokkaasti huomauttaa, että tällä *ei* tarkoiteta sitä halpa-arvoista, äitelää ja ryhdytöntä sentimentaalisuutta, joka aina tulvii epämääräisiä latteuksia ja ylenpalttisia lausuntoja, peläten kuitenkin seisoa horjumatta oikeuden puolella, jotta ymmärtämättömät eivät pitäisi häntä ”epäveljellisenä”. Tarvitaan sellaista rakkautta, joka on kyllin voimakas olemaan kerskaamatta itsestään, mutta toimii ilman että siitä puhuttaisiin. Tarvitaan sitä valtavaa tunnetta, joka etsii aina palvelemisen ja auttamisen tilaisuutta ja tekee sen mieluummin anonyymisti. Tämä tunne herää sen ihmisen sydämessä, joka on selvästi ymmärtänyt Logoksen suuren työn ja joka kerran sen tajuttuaan tietää, että kolmessa maailmassa hänelle ei voi olla muuta tietä kuin tuntea itsensä Logoksen voiman äärimmäiselle reunalle – tullakseen vaikka kuinka pieninä ja vähäpätöisenä kanavaksi Jumalan ihmeellisen rakkauttelle, joka Jumalan rauhan lailla käy yli ihmisen ymmärryksen.

Näiden ominaisuuksien saavuttamiseen tulee ihmisen lakkaamatta pyrkiä, ja hänellä tulee olla niitä jossakin määrin, ennen kuin hän voi toivoa, että Suuret Henget, jotka ovat työn takana, pitävät häntä valmiina täydelliseen heräämiseen.

Ihanne on todella korkea, kuitenkin kenenkään ei tarvitse toivottomana kääntyä tieltä eikä ajatella, että hänen vielä pyrkiessään päämäärää kohti täytyy välttämättä olla aivan tarpeettomana astraalitasolla, sillä jo ennen täydellisen heräämisen mukanaan tuomia vastuita ja vaaroja jokainen saattaa tehdä turvallisesti paljon hyödyllistä työtä.

Tuskin keskuudessamme on ketään, joka ei joka yö ollessaan poissa ruumiista voisi toimittaa edes jonkin armeliaisuuden ja hyvyyden työn. Nukahtaessamme vaivumme tavallisesti jatkaamaan niitä ajatuksia, jotka päivän kuluessa ovat pääasiallisesti askarruttaneet meitä, ja varsinkin mieleemme jää viimeinen ajatus ennen nukahtamista. Jos nyt tämä viimeinen ajatus sisältää voimakkaan aikomuksen auttaa jotakuta, joka on avun tarpeessa, epäilemättä sielu panee aikomuksensa täytäntöön päästyään ruumiista vapaaksi ja antaa apua. Kerrotaan lukuisista tapauksista, joissa tätä on yritetty, ja se henkilö, jota on ajateltu, on ollut täysin tietoinen auttajan ponnistelusta ja on jopa nähnyt hänen astraaliruumiinsa todellisuudessa toimittavan siihen juurtuneen ohjeistuksen.

Todellakaan kenenkään ei tarvitse surra, ettei hän voi mitenkään ottaa osaa tähän kunniakkaaseen työhön. Sellainen tunne olisi aivan väärä, sillä jokainen, joka voi ajatella, voi myös auttaa. Eikä tämä hyödyllinen toiminta ole edes rajoitettu niihin aikoihin, jolloin nukumme. Jos tunnette – ja kuka ei tuntisi – jonkun, joka suree tai kärsii, niin vaikkette voisikaan astraalimuodossa seisoa itsetietoisena hänen vuoteensa ääressä, voitte kuitenkin lähettää hänelle rakastavia ajatuksia ja vilpittömästi toivoa hänelle hyvää. Olkaa vakuuttuneita siitä, että sellaiset ajatukset ovat todellisia, eläviä ja voimakkaita, ja kun te olette ne lähettäneet, ne todella menevät ja vaikuttavat sen voiman mukaan, jonka olette niihin panneet. Ajatukset ovat olioita, erittäin todellisia ja näkyviä niille, joiden silmät ovat avautuneet havaitsemaan niitä, ja ajatusten avulla yhtä hyvin niin

köyhin kuin rikkainkin voivat kantaa kortensa hyvään työhön tässä maailmassa. Vaikkemme vielä voisikaan toimia tietoisesti astraalitasolla, voimme kuitenkin – ja meidän kaikkien pitäisi – tällä tavalla liittyä näkymättömien auttajien joukkoon.

Mutta kokelas, joka päättäväisesti pyrkii jäseneksi siihen astraaliseen auttajajoukkoon, joka työskentelee suoraan suurien viisauden mestarien johdolla, tulee valmistautua vielä suurempaa kehitysmahdollisuutta varten. Hänen ei pidä pyrkiä kelpoliseksi ainoastaan tätä palvelun osa-aluetta varten heidän palveluksessaan, vaan hänen on määrätietoisesti ryhdyttävä vielä suurempaan tehtävään: kehitettävä itseään kulkemaan heidän jalanjäljissään, suuntaamaan kaikki sielunsa voimat sen päämäärän saavuttamiseen, jonka he ovat saavuttaneet, niin että hänen kykynsä eivät auttaa maailmaa rajoittuisi astraalitasoon vaan ulottuisi niille korkeammillekin alueille, jotka ovat ihmisen jumalallisen minän todellinen koti.

Polku on ollut viitoitettuna hänelle pitkän aikaa niiden viisaiden toimesta, jotka ovat kulkeneet sitä muinaisina aikoina. Se on itsensä kehittämisen tie, jota kaikkien tulee ennemmin tai myöhemmin kulkea, joko siten, että he nyt jo valitsevat sen omasta vapaasta tahdostaan tai odottavat, kunnes monen elämän ja suunnattomien kärsimyksien jälkeen hidas, vastustamaton kehityksen voima ajaa heidät sille tielle ihmissuvun viivästyneiden jäsenien kanssa. Mutta viisas on se ihminen, joka innolla astuu heti sille, suunnaten päättäväisesti kulkunsa adeptiutta kohti, jotta hän itse päästyään ainaiseksi kaikesta epäilyksestä, pelosta ja surusta, voisi auttaa muitakin varmuuteen ja onneen. Eri askeleet ja niiden järjestys tällä pyhyden tiellä, joksi buddhalaiset sitä kutsuvat, kuvataan seuraavassa luvussa.

XV

Koeajan tie

Itämaisten kirjojen mukaan on neljä keinoa, joilla ihminen pääsee henkisen kehityksen tien alkuun: 1. Seurustelemalla sellaista kanssa, jotka jo kulkevat sitä tietä. 2. Kuulemalla tai lukemalla varsinaista salatieteellisen filosofian opetusta. 3. Valaistua mietiskelyn avulla, so. siten että hän pelkällä puhtaan ajatuksen voimalla tai tarkkojen järkipäätösten välityksellä löytää itselleen totuuden tai jonkin osan siitä. 4. Harjoittamalla hyveitä, millä tarkoitetaan, että monet hyveellisesti eletyt elä-mät, vaikkeivät ne välttämättä edistäisikään älyllistä kehitystä, kuitenkin ne lopuksi saattavat herättää ihmisessä tarpeeksi in-tuitiota, niin että hän ymmärtää tielle astumisen välttämättö-mäksi, ja osoittaa, mistä päin tie on löydettävissä.

Kun ihminen on jollakin edellä kuvatulla keinolla tullut tä-hän vaiheeseen, korkeimman adeptiuden tie on suoraan hänen edessään, jos hän vain tahtoo alkaa kulkea sitä. Kirjoitettaessa salatieteen tutkijoille on tuskin tarpeellista huomauttaa, ettem-me nykyisellä kehitysasteellamme voi oppia tuntemaan kaik-kea tai edes lähellekään kaikkea muusta kuin alimmista asteista tätä tietä. Korkeimmista tuskin tunnemme muuta kuin nimet, vaikka joskus silmiimme voi sattua välähdys niiden kuvaamat-tomasta ihanuudesta.

Esoteeristen oppien mukaan ovat nämä asteet järjestetyt kol-meen suureen ryhmään:

1. Koetusaika, ennen kuin mitään varmoja lupauksia on an-nettu tai vihkimyksiä (sanan täydellisessä merkityksessä) on saatu. Tämä johtaa ihmisen sille tasolle, jolle hänen täytyy tulla

voidakseen käydä menestyksellisesti läpi sen ajan, jota teosofisissa kirjoissa tavallisesti kutsutaan viidennen kierroksen kriitiseksi kohdaksi.

2. Vannotetun opetuslapsen aika eli varsinainen tie, jonka neljää astetta itämaisissa kirjoissa usein kutsutaan pyhyiden neljäksi tieksi. Nämä kuljettuaan oppilas saavuttaa adeptiuden – asteen, johon ihmiskunnan pitäisi päästä seitsemännen kierroksen lopussa.

3. Sitten seuraa eräänlainen virallinen ajanjakso, jolloin adepti (suuren kosmisen lain alaisena) ottaa tietyllä tavalla osaa maailman johtoon ja sen yhteydessä saa oman erityisen aseman. Tietysti jokainen adepti – jopa jokainen oppilaskin tultuaan lopullisesti hyväksytyksi, kuten edellisissä luvuissa olemme nähneet – osallistuu suureen työhön ihmiskunnan kehityksen edistämiseksi. Mutta ne, jotka ovat päässeet korkeammalle, saavat huolekseen erityisiä osastoja ja vastaavat kosmisessa järjestelmässä hyvin organisoidun maallisen valtion ministereitä. Tarkoituksemme ei ole tässä kirjassa kuvata tätä muodollista ajanjaksoa, eikä siitä ole koskaan mitään julkista tietoa annettu, ja koko tämä asia on liian korkealla käsityskantamme yläpuolella, jotta sitä voisi käsitellä kirjallisesti. Meidän on sen tähden tyytyminen kahden varhaisemman asteen kuvaamiseen.

Ennen kuin ryhdymme tarkastelemaan koetusajan yksityiskohtia, on syytä huomauttaa, että useimmissa itämaiden pyhissä kirjoissa tätä kehityskautta pidetään ainoastaan valmistavana vaiheena, eikä minään tien osana, sillä heidän käsityskantansa mukaan tielle astutaan vasta silloin, kun tietyt pyhät lupaukset on annettu. Melkoista epäselvyyttä on aiheutunut siitä, että kehityskausien luetteleminen alkaa toisinaan tästä ja kuitenkin useimmiten toisesta suuresta jaksosta. Joskus luetellaan eri asteet, joskus taas ne vihkimiset, jotka ovat niiden alussa tai lopussa, joten pyhiä kirjoja tutkiessa saa alituisen varoa väärinymmärrystä.

Kuitenkin tämä koeaika eroaa luonteeltaan olennaisesti muista asteista. Sen eri vaiheet eivät ole niin selvästi erillisiä kuin ylempien asteiden, eivätkä vaatimukset ole niin tarkalleen määrättyjä. Tätä viimeistä kohtaa on helpompi selittää, kun ensin olemme luetelleet tämän jakson viisi askelta ja niiden kunkin edellytykset. Mohini Mohun Chatterji kuvasi neljää ensimmäistä askelta erittäin taitavasti [Teosofisen Seuran] Lontoon loosin ensimmäisessä julkaisussa, johon kehotamme lukijaa tutustumaan saadakseen perinpohjaisemman selvityksen kuin mitä tässä voidaan antaa. Erittäin arvokasta tietoa niistä on lisäksi Annie Besantin kirjoissa *Oppilaan polku ja Esipihassa*.

Eri asteiden nimet eroavat vähäsen, sillä mainituissa kirjoissa käytetään hindujen sanskritin nimistöä, sitä vastoin tässä käytetty päälilainen nimistö kuuluu buddhalaiseen järjestelmään. Mutta vaikka tarkastelemme asiaa ikään kuin eri puolilta, huomaamme kuitenkin, että vaaditut ominaisuudet itse asiassa ovat aivan samat, vaikka ulkoinen muoto vaihtelee. Jokaisen nimen kohdalla mainitaan ensin ulkoinen merkitys suluissa ja sen jälkeen tavallisesti annetaan siitä opettajan lisäämä selitys. Buddhalaiset antavat siis ensimmäiselle askeleelle seuraavan nimen:

1. Manodvāravādshana (mielen oven avaaminen eli mielen oven kautta pelastuminen). Tässä pyrkijä voittaa vankan älyllisen vakaumuksen maallisten pyrkimysten katoavaisuudesta ja turhuudesta. Tätä kuvataan usein oppimisena todellisen ja epätodellisen erottamiseksi. Ja sen oppiminen vaatii monesti pitkän ajan ja useita kovia koetuksia. Mutta on ilmeistä, että tämän täytyy olla ensimmäinen askel todellisesta edistystä kohti, sillä ei kukaan voi koko sydäimestään astua tielle, ennen kuin on lujasti päättänyt ”asettaa kiintymyksensä ylhäällä oleviin asioihin, eikä maallisiin asioihin”, ja tämä päätös johtuu varmuudesta, ettei millään maan päällä ole arvoa korkeampaan elämään verrattuna. Hindulaiset kutsuvat tätä askelta Vivekan

eli erottamiskyvyn saavuttamiseksi, ja A. P. Sinnett sanoo sitä alemman minän uskollisuuden lupaukseksi korkeammalle minälle.

2. Parikamma (valmistus toimintaan) – tila, jossa pyrkijä on oppinut tekemään oikein vain siksi, että se on oikein, ajattelematta omaa etuaan tai tappiotaan tässä tai tulevassa elämässä, ja saavuttamaan, kuten itämaiset kirjat sanovat, täydellisen välinpitämättömyyden omien töiden hedelmien nauttimisen suhteen. Tämä välinpitämättömyys on edellisen askeleen luonnollinen seuraus, sillä kun kokelas on kerran käsittänyt kaikkien maallisten palkkioiden epätodellisen ja kestäättömän luonteen, hän ei enää toivo niitä. Kun todellisuuden säteily on kerran valaissut sielua, mikään alemmaa ei enää voi kaivata. Hindulaiset kutsuvat tätä korkeampaa välinpitämättömyyttä nimellä Vairādsha.

3. Upatshāro (huomio eli käytös) – tila, jossa on saavutettava ”kuusi ominaisuutta”.⁶ Ne ovat pälin kielellä:

a) Samo (hiljaisuus) on se ajatusten puhtaus ja tyyneys, joka johtuu täydellisestä mielentasapainosta. Tämä ominaisuus on äärimmäisen vaikea saavuttaa, mutta se on kuitenkin hyvin tarpeellinen, sillä jollei mieli ole kokonaan tahdon johdettavana, siitä ei voi tulevaisuudessa tulla mestarien työhön kelpavaa välikappaletta. Tämä ominaisuus on hyvin monipuolinen ja siihen sisältyy sekä itsehillintä että levollisuus, joita edellisessä luvussa kuvattiin välttämättömiksi astraaliseen työhön.

b) Damo (alistaminen) on samanlainen valta tekojen ja sanojen yli, mistä johtuu niiden puhtaus. Se on ominaisuus, joka taas ilman muuta seuraa edellistä.

c) Uparati (lakkaaminen) selitetään vapautumiseksi sokeasta uskosta eli uskosta jonkin erityisen uskonnon vaatiman teon tai juhlamenon välttämättömyyteen, joten kokelas tottuu itsenäiseen ajattelemiseen ja avaraan ja jaloon suvaitsevaisuuteen.

⁶ Hindulaisten Shatsampatti.

d) Titikkhā (kärsivällisyys eli pitkämielisyys), jolla tarkoitetaan alttiutta kantaa ilomielin kaikkea, mitä kunkin oma karma määrää, ja luopumaan kerrassaan kaikesta maallisesta, kun se on välttämätöntä. Siihen kuuluu, ettei vääritys saa synnyttää minkäänlaista kaunaa, koska ihminen tietää, että ne, jotka tekevät hänelle väärin, ovat vain hänen oman karmansa välikappaleita.

e) Samādhāna (määrätietoisuus), joka sisältää sen, ettei mikään kiusaus voi mitenkään eksyttää tieltä pois. Tämä vastaa hyvin läheisesti sitä päättäväisyyttä, josta edellisessä luvussa puhuttiin.

f) Saddhā (usko) – luottamus mestariin ja omaan itseensä, so. luottamus siihen, että mestari on pätevä opettaja ja että vaikka oppilas epäilisi omia voimiaan, hänessä on kuitenkin se jumaluuden kipinä, joka syttyessään liekkeihin tekee kerran hänet kykeneväksi samaan työhön kuin hänen mestarinsakin.

4. Anuloma (välitön järjestys eli seuraus, joka merkitsee, että sen saavuttaminen on luonnollisena seurauksena edellisistä kolmesta askeleesta) – se aste, jossa saavutetaan kiihkeä kaipuu vapautukseen maallisesta elämästä ja yhtymiseen korkeimman kanssa. Hindulaiset kutsuvat tätä nimellä Mumukshatva.

5. Gotrabhū (vihkimykseen valmis tila) – tässä asteessa oppilas tavallaan kokoaa kaikki ennen saavuttamansa ominaisuudet ja lujittaa niitä siihen määrään kuin on tarpeellista seuraavaa pitkää askelta varten, joka asettaa hänen jalkansa varsinaiselle tielle hyväksyttynä oppilaana. Tämän tilan saavuttamista seuraa hyvin pian vihkiminen seuraavalle tasolle. Kysymykseen ”Kuka on Gotrabhū?” Buddha vastaa: ”Ihminen, jolla on ne edellytykset, joista seuraa välittömästi pyhityksen vireillepano, on Gotrabhū.”

Sitä viisautta, joka on tarpeellinen pyhyiden tielle astuvalle, kutsutaan Gotrabhū-gnānaksi.

Kun nyt olemme lyhyesti tarkastelleet koetusajan eri askeleita, täytyy painottaa vielä sitä, mihin jo alussa viitattiin, ettei tässä valmistusasteessa odoteta näiden tulosten ja ominaisuuksien *täydellistä* saavuttamista. Mohini M. Chatterji sanoo, että ”jos kaikki nämä ominaisuudet ovat yhtä voimakkaasti kehittyneet, adeptius saavutetaan samassa ruumiillistumisessa”. Mutta sellainen on tietysti hyvin harvinaista. Näiden ominaisuuksien saavuttamiseen ihmisen tulee jatkuvasti pyrkiä, mutta on väärin luulla, ettei ketään ole päästetty ottamaan seuraava askelta ennen kuin hänellä on ollut kaikki nämä ominaisuudet mahdollisimman täydellisinä. Eikä niiden välttämättä tarvitse seurata toisiaan samassa tarkalleen määrätyssä järjestyksessä kuin myöhemmät askeleet. Itse asiassa ihminen kehittää useimmiten kaikkia eri ominaisuuksia samanaikaisesti – pikemmin rinnatusten kuin täsmällisessä järjestyksessä.

On itsestään selvää, että ihminen voi helposti kulkea pitkän matkan tätä tietä täysin tietämättömänä sen olemassaolosta, ja epäilemättä moni hyvä kristitty, moni vakava vapaa-ajattelija on jo edennyt pitkälle matkalla kohti vihkimistä, vaikkei hän ehkä koskaan elämässään ole kuullut sanaa ”salatiede”. Mainitsen erityisesti nämä kaksi ihmisryhmää, koska kaikki muut uskonnot tunnustavat salaisen kehityksen mahdollisuuden, minkä tähden siihen pyrkivät tarkoituksellisesti ne, jotka kampaavat jotakin syvempää kuin mitä ulkonaiset uskonjärjestelmät tarjoavat.

Huomautamme myös, että tämän koetusajan eri askeleita eivät rajoita vihkimiset sanan täydessä merkityksessä, vaikka niitä tuetaan joka tasolla kaikenlaisilla koetuksilla ja autetaan rohkaiseville kokemuksilla, vihjeillä ja avulla, niin pian kuin niitä voidaan turvallisesti antaa. Olemme toisinaan taipuvaiset käyttämään, sanaa ”vihkiminen” jotakuinkin vapaasti, kuten esimerkiksi sellaisista koetuksista, joista juuri oli puhe. Mutta tarkasti ottaen se viittaa ainoastaan siihen juhlalliseen

seremoniaan, jolloin oppilaan vihkii juhlallisesti korkeampaan asteeseen erityinen henkilö, joka Ainoan Vihkijän nimissä ottaa hänen pyhän lupauksensa ja laskee hänen käteensä tiedon uuden avaimen, jota hänen tulee käyttää sillä tasolla, jolle hän nyt on päässyt. Sellainen vihkiminen toimitetaan noustessa siihen osastoon, jota kohta käymme tutkimaan, ja myös jokaisella seuraavalle asteelle siirtymisen yhteydessä.

XVI

Oikea tie

Tien tämän osan neljän kehityskauden aikana ihmisen tulee riisua päältäan ne kymmenen *samyojanaa* eli kahletta, jotka sitovat hänet jälleensyntymisen pyörään ja pidättävät häntä pääsemästä nirvānaan. Ja tässä tulee myös näkyviin ero tämän valalla vahvistetun oppilasajan ja sitä edeltäneen koetus-ajan välillä. Puolittainen onnistuminen vapautua noista kahleista ei riitä. Ennen kuin oppilas voi astua portaalta toiselle, hänen täytyy olla täysin vapaa muutamista näistä esteistä. Ja kun ne luetellaan, huomataan kyllä, kuinka laajalle ulottuva tämä vaatimus on, eikä ole syytä ihmetellä sitä pyhissä kirjoissa esiintyvää väitettä, että toisinaan tarvitaan seitsemän ruumiillista elämää ennen kuin ihminen on kulkenut tämän osan tietä.

Kukin näistä neljästä askeleesta eli kehityskaudesta on edelleen jaettu neljään osaan: jokaisella on (1) Maggo eli tie, jolloin oppilas pyrkii heittämään kahleensa menemään; (2) Phala (päätos eli hedelmä), kun hän huomaa tällaisten ponnistustensa tuottavan yhä suurempia tuloksia; (3) Bhavagga eli täydellistäminen, jolloin tulokset ovat huipussaan ja hän voi suorittaa tyydyttävästi sille portaalle kuuluvan työn, jolla hän nyt varmana seisoo; (4) Gotrabhū, jolla – kuten aiemmin on mainittu – tarkoitetaan sitä kehityksen aikaa, jolloin hän tulee kelvolliseksi saamaan seuraavan vihkimyksen. Ensimmäinen kehityskausi on

I. Sotāpatti eli Sohan. Oppilasta, joka on kohonnut tähän asti, kutsutaan nimityksellä *sowani* eli sotāpanna – ”se, joka on astunut virtaan” – sillä tästä lähtien hän ei enää voi perääntyä

kokonaan henkisyystä ja tulla pelkästään maailmanlapseksi, vaikka hän vitkastelisi kehityksessään tai yhä lankeaisi hiuksenhienoihin kiusauksiin ja siten eksyisi joksikin aikaa pois tieltä. Hän on astunut korkeamman ihmiskehityksen virtaan, johon koko ihmiskunnan täytyy päästä seuraavan kierroksen puolivälissä lukuun ottamatta niitä tilapäisesti epäonnistuneita, jotka suuri elämän aalto jättää odottamaan tulevaa kehitystä seuraavaan maailmojen ketjuun.

Se oppilas, joka on kelvollinen tähän vihkimykseen, on siis jo päässyt ihmiskunnan enemmistöä edemmälle yhden kokonaisen, meidän kaikkien seitsemän planeettamme muodostaman kierroksen verran, ja hän on varmasti turvassa mahdollisuudelta jäädä kehityskulusta jälkeen viidennen kierroksen aikana. Näin ollen häntä kutsutaan toisinaan ”pelastuneeksi”. Tämän käsitteen väärinymmärtämisestä on johtunut se kummallinen oppi pelastumisesta, jota tietty osa kristillistä yhteisöä julistaa.

Se ”aioninen⁷ pelastus”, josta kristilliset kirjat puhuvat, ei ole – kuten tietämättömät rienaavasti otaksuvat – vapahdus ikuisesta kärsimyksestä, vaan ainoastaan vapahdus tämän aikakauden loppuosan kulumisesta hukkaan, ettei tarvitse jäädä pois tästä kehityslinjasta. Tämä merkitys on luonnollisesti myös Athanasian uskontunnustuksen kuuluisalla lauseella: ”Kuka hyvänsä tahtoo tulla pelastuneeksi, on ennen kaikkea välttämätöntä, että hänellä on oikea usko.”⁸

Ne kahleet, joista ihmisen on vapauduttava, ennen kuin hän pääsee seuraavalle asteelle, ovat:

1. Sakkāyaditthi – minuuden harha.
2. Vicikicchā – epäily eli epävarmuus.
3. Sīlabbataparāmāsa – taikausko.

⁷ Raamatun käännöksissä käännetty ”iankaikkinen”, vaikka se oikeastaan merkitsee ”aikakautinen”. – Suom. huom.

⁸ Ks. *The Christian Creed*, s. 91.

Ensimmäinen näistä on ”minä olen minä” -tajuuta, joka liit-
tyneenä *persoonallisuuteen* on vain harhaa ja josta on päästä-
vä eroon ylöspäin johtavan tien ensi askeleella. Mutta tämän
kahleen täydellinen hylkääminen merkitsee vielä enemmän-
kin, sillä siihen sisältyy sen totuuden oivaltaminen, että toden-
totta yksilöllisyys on yhtä kaiken kanssa, ja siksi sillä ei voi
koskaan olla mitään sen veljien edulle vastakkaisia intressejä ja
se kehittyy sitä varmemmin, mitä enemmän se auttaa muiden
kehitystä.

Sillä oikea merkki ja vahvistus Sotāpatti-tilan saavuttamisesta
on se, että oppilas pääsee ensimmäisen kerran seuraavalle
mentaalisen tason yläpuolella olevalle tasolle – jota me tavalli-
sesti kutsumme buddhiseksi tasoksi. Oppilas saa – vielä mes-
tarinsa avulla – yltää ainoastaan ohimennen tämän huimaavan
korkean tilan alimmalle alatasolle, mutta tämä kosketus on jo
jotakin, jota ei voi koskaan unohtaa ja joka avaa hänelle uuden
maailman ja mullistaa täysin hänen tunteensa ja käsityksensä.
Silloin hän ensi kerran, tämän tason avartuneen tietoisuuden
avulla, todella tajuaa kaiken perustuksena olevan ykseyden,
ei pelkästään älyllisesti ymmärtäen vaan hänen auenneille sil-
milleen ilmisevänsä ja ehdottamana totuutena. Silloin hän ensi
kerran tosiasiaassa tietää jotakin siitä maailmasta, jossa hän
elää – silloin hän saa vähäisen pilkahduksen siitä, mitä suurten
mestarien rakkauden ja myötätunnon täytyy olla.

Mitä toiseen kahleeseen tulee, varottava sana on tarpeen.
Meillä eurooppalaiseen ajattelutapaan tottuneilla on valitetta-
vasti se käsitys, että oppilaalta voidaan vaatia sokeaa pitäyty-
mistä joissakin uskonkappaleissa. Ja kuullessamme salatieteen
pitävän *epäilystä* kehityksen esteenä otaksumme, että sekin
vaatii seuraajiltaan samaa ehdotonta uskoa kuin nykyaikaiset
taikauskot. Tämä käsitys on täysin väärin.

On totta, että epäily (eli pikemminkin epävarmuus) tiettyjä
kysymyksiä kohtaan on esteenä henkiselle kehitykselle, mutta

tämän epäilyksen vasta-aine ei ole sokea usko (jota itsessään pidetään kahleena, niin kuin pian tullaan näkemään) vaan vakaumuksen varmuus, joka perustuu yksilölliseen kokemukseen tai matemaattiseen järkeilyyn. Niin kauan kuin lapsi epäilee kertotaulun paikaansapitävyyttä, hän voi tuskin päästä pitkälle matematiikassa, mutta hänen epäilyksensä voivat tyydyttävästi selvitä ainoastaan siten, että hän saavuttaa järkeilyn tai kokemuksen avulla ymmärryksen siitä, että kertotaulun sisältämät väitteet ovat tosia. Hän uskoo kaksi kertaa kaksi olevan neljä, ei sen vuoksi että hänelle on niin sanottu, vaan sen vuoksi että se on tullut hänelle päivänselväksi tosiasiaksi. Ja tämä on täsmälleen se – ja ainoa – keino, jonka salatiede tuntee epäilyksen selvittämiseksi.

Vicikicchá on määritelty epäilykseksi karman ja jälleensyntymisen opeista sekä tämän menetelmän tehokkuudesta saavuttaa pyhyiden tiellä korkein hyvä. Tämän samyojanan voittaminen on pääsemistä täydelliseen varmuuteen, joka perustuu joko persoonalliseen, omakohtaiseen tietoon tai pohdintaan siitä, että salainen opetus näissä asioissa on totta.

Kolmas kahle, josta on päästävä, käsittää kaikenlaisen mieltönnön tai väärän uskon ja kaiken riippuvuuden ulkoisista rituaaleista ja seremonioista sydämen puhdistamiseksi. Se, joka tahtoo päästä tästä kahleesta, täytyy oppia luottamaan ainoastaan itseensä, ei muihin ihmisiin eikä minkään uskonnon ulkokuoreen.

Kolme ensimmäistä kahletta muodostavat yhtenäisen sarjan. Kun yksilöllisyyden ja persoonallisuuden välinen ero on täysin oivallettu, silloin on mahdollista jossakin määrin ymmärtää jälleensyntymisen tosiasiallinen eteneminen ja voittaa kaikki epäily, mitä tulee jälleensyntymiseen. Kun tämä tieto todellisen minän henkisestä pysyvyydestä on saavutettu, se antaa luottamuksen omaan henkiseen voimaan ja karkottaa taikauskon.

II. Sakadāgāmi. Oppilasta, joka on tullut tälle toiselle portaalle, nimitetään sakadāgāmiksi – ”siksi, joka palaa vain kerran” – joka merkitsee, että tälle asteelle päässeän tarvitsee enää vain yhden ruumiillistuman saavuttaakseen arhatiuden. Tällä asteella ei enää heitetä pois muita kahleita, vaan oppilas pyrkii saamaan jäljellä olevat kahleet niin heikoiksi kuin mahdollista. Tämä on tavallisesti merkittävä psyykkisen ja älyllisen etevyyden ajanjakso.

Jollei vielä tähän mennessä ole saavutettu ns. psyykkisiä kykyjä, niiden täytyy tällä asteella kehittyä, sillä ilman niitä olisi mahdotonta omaksua tietoja, joita nyt annetaan, tai tehdä sitä korkeata työtä ihmiskunnan hyväksi, johon oppilas on nyt oikeutettu osallistumaan. Hänellä täytyy olla astraalinen tajuntansa omassa vallassaan fyysisessä, päivätaajuudessa elämässä, ja unitilassa hänen eteensä avautuu taivasmaailma – sillä tietoisuuden ollessa poissa fyysisen ruumiin yhteydestä se on aina yhtä astetta korkeammalla kuin ollessaan yhä lihan asunto taakkanaan.

III. Anāgāmi. Pyrkijä saa anāgāmi-nimen (”joka ei enää pala”) siksi, että hänen saavutettuaan tämän asteen, hänen pitäisi kyetä astumaan seuraavalle siinä samassa elämässä. Häiriessään jokapäiväisissä puuhissaan hän on osallinen kaikista niistä loistavista kehitysmahdollisuuksista, joita taivaallisen maailman kallisarvoisten voimien omistaminen tarjoaa hänelle. Ja kun hän yöllä jättää fyysisen käyttövälineensä, hän astuu jälleen ihmeelliseen avaraan tietoisuuteen, joka kuuluu buddhiin. Tällä asteella hän vapautuu lopullisesti seuraavan kahden kahleen viimeisistä jäännöksistä:

4. Kāmarāga – kiintymys aistinautintoihin, kuten maailmalliseen rakkauteen,

5. Patigha – suuttumuksen tai vihan mahdollisuus.

Kun pyrkijä on päässyt eroon näistä kahleista, aistien vaikutus ei enää herätä hänessä rakkauden tai vihan tuntemuksia ja hän on vapaa mieltymyksestä fyysisen tason olosuhteisiin.

Tässä on meidän taas varottava mahdollista väärinkäsitystä, jonka usein kohtaamme. Puhtain ja ylevin inhimillinen rakkaus *ei koskaan* kuole – *eikä koskaan* vähene salatieteellisesti harjoituksesta. Päinvastoin se kasvaa ja laajenee, kunnes se sulkee syliinsä kaikki samalla lämmöllä, jota se ennen suuntasi vain muutamalle. Mutta pyrkijä nousee ajan mittaan pelkättään kaikkien ympärillään olevien *persoonallisuuteen* sidoksissa olevan huomioimisen yläpuolelle ja vapautuu siten kaikesta siitä vääryydestä ja puolueellisuudesta, jota tavallinen rakkaus niin usein tuo muassaan.

Eikä tarvitse hetkeäkään pelätä, että hän saavuttaessaan tämän laajemman myötätunnon kaikkia kohtaan kadottaisi erityisen rakkautensa ystäviään kohtaan. Harvinaisen täydellinen yhdysside Ānandan ja Buddhan, samoin kuin Johanneksen ja Jeesuksen välillä todistaa, että tämä rakkaus päinvastoin tulee paljon voimakkaammaksi. Mestarin ja hänen oppilaidensa välinen side on paljoo vahvempi kuin mikään maallinen side, sillä se kiintymys, joka kukoistaa pyhyiden tiellä, on kiintymystä minuuksien eikä pelkkien persoonallisuuksien välillä. Siksi se on luja ja kestävä, eikä ole vaaraa, että se hiipuisi tai olisi epävakaa, vaan se on sitä ”täydellistä rakkautta, joka karkottaa pelon pois”.

IV. Arhat (kunnioitettava, täydellinen). Päästyään tälle asteelle on kokelas lakkaamatta osallinen buddhisen tason tietoisuudesta ja kykenee käyttämään sen voimia ja sillä tasolla ilmeneviä kykyjä ollessaan vielä fyysisessä ruumiissa. Ja jättäessään tämän ruumiin joko unessa tai transsissa, hän pääsee heti nirvānisen tason sanoin kuvaamattomaan ihanuuteen. Tällä asteella salatieteilijän täytyy hylätä viiden viimeisen kahleiden lopullisetkin jäännökset, jotka ovat:

6. Rūparāga – ulkonaisen kauneuden palvonta tai halu aineelliseen olemassaoloon jossakin muodossa, vieläpä taivaasmaailmassakin.

7. Arūparāga – muodottoman elämän kaipuu.
8. Māna – ylpeys.
9. Uddhacca – rauhattomuus ja kärsimättömyys.
10. Avijā – tietämättömyys.

Tästä voimme huomauttaa, että Rūparāgan luopumiseen kuuluu – ei ainoastaan vapautuminen maallisen elämän kai puusta, olipa tuo elämä sitten kuinka suurenmoinen ja ylevä tahansa, ja astraalisen tai devachanisen elämän kai puusta, olkoot ne kuinka ihanat tahansa – vaan myös kaikesta alttiudesta antaa jonkun henkilön tai esineen ulkonaisen kauneuden tai rumuuden tarpeettomasti herättää mieltymystä tai vastenmielisyyttä.

Arūparāga – elämän kaipuu joko taivasmaailman korkeammalla, vailla muotoja olevilla tasoilla tai vielä korkeammalla buddhisella tasolla – olisi vain korkeampi ja vähemmän aistillinen muoto itsekkyyttä, ja se on hylättävä yhtä hyvin kuin alempikin. Uddhacca merkitsee oikeastaan ”taipumusta mielen häiriintymiseen”. Ihminen, joka on lopulta luopunut tästä kahleesta, tulee täysin tyyneksi kaiken sen suhteen, mitä hyvänsä hänelle saattaa tapahtua – minkälainen sysäys häneen sattuu-kin, se ei vähääkään horjuta hänen ylevää mielenrauhaansa.

Tietämättömyydestä eroon pääseminen sisältää tietysti täydellisen tiedon saavuttamisen – itse asiassa kaikkietävyuden, mitä tulee meidän planeettaketjuumme. Kun kaikki kahleet on lopullakin heitetty pois, kehittyvä minä pääsee viidennelle asteelle – täyden adeptiuden asteelle – ja hänestä tulee:

V. Asēkha, ”jolla ei ole enää mitään opittavaa”, nimittäin mitä tulee meidän planeettaketjuumme. Nykyisellä tasolla ollessamme on meidän jokseenkin mahdotonta käsittää, mitä tämä merkitsee. Kaikki nirvānisen tason loisto on adeptin avautu-neiden silmien edessä, ja milloin hän haluaa jättää ruumiinsa, hän voi kohota vielä korkeammalle tasolle, joka on meille ainoastaan pelkkä nimitys. Käyttääksemme professori Rhys

Davidsin sanoja: ”Hän on nyt vapaa kaikesta synnistä. Hän näkee ja arvioi kaikkia tämän maailman asioita niiden oman arvon mukaan, kaiken pahan ollessa hävinnyt hänen mielestään. Hänellä on ainoastaan oikeudenmukaisia toiveita itsensä suhteen ja hellää myötätuntoa ja jaloa rakkautta muita kohtaan.”

Vakuuttuaksemme, ettei hän ole kadottanut vähääkään rakkauden tunnettaan, luemme Metta Suttasta⁹ tässä tilassa olevan henkilön mielenlaadusta: ”Olkoon hänellä kaikkia olentoja kohtaan sellainen rakkaus, jota äiti tuntee suojellessaan oman henkensä uhalla ainoaa poikaansa. Olkoon vallalla koko maailmassa, ylhäällä, alhaalla, ympärillä loputon hyvä tahto – ja aulis, puhdas pienimmästäkin riitaisten tai vastustavien harastusten tunteesta. Kun ihminen on jatkuvasti tässä mielen-tilassa, seisoessaan tai kulkiessaan, istuessaan tai maatessaan, silloin toteutuu kirjoitettu sana: ’Tässäkin elämässä on pyhyys löydetty.’”

9 Metta Sutta käsittää kaksi Buddhan opetuspuhetta Buddhan opetuksista.
– Toim. huom.

XVII

Mitä on tuolla puolen

On päivänselvää, ettemme voi tietää mitään niistä uusista edellytyksistä, jotka odottavat tämän vaiheen jälkeen täydellistä ihmistä vielä korkeammilla asteilla. Kuitenkin on luonnollista, että kun ihminen on tullut asekhaksi, hän on käyttänyt loppuun kaikki moraalisen kehityksen mahdollisuudet, niin että myöhempi kehitys merkitsee hänelle ainoastaan vielä laajempia tietoja ja vielä ihmeellisempiä henkisiä kykyjä. Meille on kerrottu, että kun ihminen on näin saavuttanut henkisen täysi-ikäisyyden joko evoluution hitaassa kulussa tai itsekehityksen lyhempää tietä myöten, hän ottaa haltuunsa täyden hallinnan omasta kohtalostaan ja valitsee tulevan kehityssuuntansa niistä seitsemästä mahdollisuudesta, jotka aukeavat tässä hänen silmiensä eteen.

Tietenkin nykyisellä tasollamme emme voi odottaa ymmärtävämme näistä paljoakaan. Joitakin hämäriä pääpiirteitä – siinä on se kaikki vähä, mitä voimme hahmottaa mielessämme. Useimmat kehityssuunnista vievät adeptin kokonaan pois maaketjustamme, joka ei enää tarjoa hänelle tarpeeksi kehitysmahdollisuuksia.

Tietyn tien valitsevat ne, jotka – kuten muodollinen sanonta kuuluu – ”ottavat vastaan nirvānan”. Kuinka monta aikakautta he pysyttelevät tässä korkeassa tilassa, mihin työhön he valmistautuvat ja mihin suuntaan heidän vastainen kehityksensä tulee kulkemaan – nämä ovat kysymyksiä, joista emme tiedä mitään. Ja tosiaankin, jos voisimme saada tietää jotain näistä asioista, olisi hyvin luultavaa, ettemme nykyisellä asteellamme ymmärtäisi niistä mitään.

Sen verran kuitenkin saatamme käsittää, ettei nirvānan autuaallinen tila ole – niin kuin muutamat ovat tietämättömydessään kuvitelleet – täydellistä tyhjyyttä vaan päinvastoin intensiivistä ja hyvää tekevää toimintaa, ja että mitä korkeammalle ihminen nousee luonnon tasoilla, sitä suuremmiksi tulevat hänen kykynsä, sitä suurenmoisemmiksi ja kauaskantoisemmiksi muuttuu hänen työnsä toisten hyväksi. Ääretön viisaus ja voima merkitsevät hänelle ainoastaan rajatonta palvelemisen kykyä, koska niitä ohjaa ääretön rakkaus.

Toinen ryhmä valitsee sellaisen henkisen kehityssuunnan, joka ei ole aivan niin etäällä ihmiskuntaa, sillä vaikka se ei ole suoranaisesti yhteydessä järjestelmämme seuraavan ketjun kanssa, se ulottuu läpi kahden pitkän aikakauden, jotka vastaavat sen ensimmäistä ja toista kierrosta. Tämän ajan lopussa nämäkin näyttävät ”ottavan vastaan nirvānan”, mutta korkeammalla asteella kuin edellä mainitut.

Jotkut taas liittyvät deevojen evoluutioon, joka etenee suuresa järjestelmässä, missä on seitsemän ketjua, kunkin niistä ollessa sellainen kuin meidän ketjumme, vaikka se on heille kuin yksi maailma. Tätä kehityslinjaa sanotaan enemmän asteittaiseksi ja sen vuoksi vähiten vaivalloiseksi kuin muut näistä seitsemästä kehityssuunnasta. Mutta vaikka kirjoissa siitä joskus sanotaan, että se on ”lankeemus kiusaukseen tulla jumalaksi”, niin tämä väheksyvä ilmaus on vain rinnastus nirmānakāyan ylevään uhrautumiseen. Sillä adeptilla, joka kulkee tätä deevojen tietä, on todella kunniakas matka edessään, ja vaikka hänen valitsemansa polku ei ole lyhin, se on silti mitä jaloin.

Yhden ryhmän muodostavatkin nirmānakāyat – ne, jotka hylkäävät kaikki nuo helpommat kehitystiet ja valitsevat lyhimmän ja samalla vaativimman polun edessään oleville korkeuksille. He muodostavat runollisesti nimetyn ”suojamuurin”, ja kuten Hiljaisuuden Ääni kertoo, ”he varjelevat maailmaa vielä paljon suuremmalta kurjuudelta ja murheelta” – ei siten,

että he pitäisivät siitä loitolla ulkonaisia pahoja vaikutuksia, vaan siten, että he uhraavat kaiken voimansa vuodattaakseen maailmaan henkisen voiman ja avun virran, jonka puuttuessa maailma olisi epäilemättä paljon toivottomammassa tilassa kuin nyt.

Lisäksi on sellaisiakin, jotka jäävät vielä välittömämpään yhteyteen ihmiskunnan kanssa ja jatkavat inkarnoitumista sen keskuuteen. He valitsevat polun, joka johtaa neljän kehitysvaiheen eli virallisten ajanjaksojen läpi. Tähän ryhmään kuuluvat viisauden mestarit, joilta me teosofian tutkijat olemme oppineet kehittyvän luonnon mahtavaan sopusointuun liittyviä totuuden palasia. Mutta näyttäisi siltä, että ainoastaan suhteellisen pieni määrä valitsisi tämän tien – luultavasti vain niin monta kuin on välttämätöntä tämän fyysisen työn suorittamiseksi.

Kuullessaan näistä eri mahdollisuuksista ihmiset huudahtavat joskus hätiköidysti, että mestarin sielussa ei tietenkään voi herätä ajatustakaan muun tien valitsemisesta kuin sen, mikä auttaa eniten ihmiskuntaa – syvempi tieto olisi estänyt heitä tekemästä tätä huomautusta. Koskaan ei pitäisi unohtaa, että aurinkokunnassamme on oman kehitysjärjestelmämme ohella olemassa muitakin, ja epäilemättä Logoksen suuren suunnitelman toteuttamiseksi on välttämätöntä, että adepteja on työskentelemässä kaikilla niillä seitsemällä kehityslinjalla, joihin olemme viitanneet. Tietenkin mestarin valinta on mennä sinne, missä hänen työtään tarvitaan eniten, ja antaa täysin epäitsekäästi apuaan niiden voimien käytettäväksi, jotka ovat vastuussa tästä osasta suurta kehitysjärjestelmää.

Tällainen on siis edessämme oleva tie, jota jokaisen meistä olisi ryhdyttävä kulkemaan. Vaikka meistä sen ylevyys näyttää huimaavalta, meidän tulisi muistaa, että nouseminen tapahtuu vähitellen askel askeleelta ja että ne, jotka nyt seisovat huipulla, ponnistelivat kerran laaksojen pohjamudissa, kuten me nyt teemme. Vaikka tämä tie näyttää alussa vaikealta ja

vaivalloiselta, niin mitä ylemmäs nousemme, sitä varmemmaksi tulee perustamme ja sitä laajemmaksi muuttuu näköalamme. Ja siten huomaamme kykenevämmeparemmiin autamaan niitä, jotka kipuavat rinnallamme.

Koska se on alussa niin vaativaa ja vaivalloista alemmalle minälle, sitä on toisinaan kutsuttu harhaanjohtavasti nimellä ”murheen polku”. Mutta kuten Annie Besant kirjoittaa kauniisti, ”keskellä kaikkea sellaista kärsimystä on syvä ja jatkuva ilo, sillä kärsiminen kuuluu alempaan luontoon ja ilo korkeampaan”. Kun persoonallisuuden viimeinen häivähdys on kulunut loppuun, on myös mennyttä kaikki se, mikä voi kärsiä, ja täydellisellä adeptilla on häiriintymätön rauha ja ikuinen ilo. Hän näkee päämäärän, jota kohti kaikki pyrkivät, ja iloitsee siitä tietäen, että maailman murhe vain on ohimenevä vaihe ihmiskehityksessä.

”On vain vähän puhuttu siitä syvällisestä tyydytyksestä, joka tulee tiellä olemisesta, kun ihminen on selvillä päämäärästä ja siihen johtavasta tiestä, ja ihmisen tietäessä, että kyky olla hyödyksi kasvaa ja että alempi luonto on vähitellen häviämässä. Ja liian vähän on puhuttu niistä autuuden säteistä, jotka lankeavat tielle ylemmiltä tasoilta, ja paljastuvan loiston häikäisevistä välähdyksistä ja rauhasta, jota maailman myrskyt eivät voi horjuttaa. Sitä, joka on astunut tielle, eivät viehätä mitkään muut tiet, ja tämän tien murheet ovat autuaallisempia kuin alemman maailman parhaimmat ilot.”¹⁰

Siksi älköön kukaan vaipuko epätoivoon, pitäen tehtävää liian suurena itselleen. Mitä yksi on tehnyt, sen toinenkin voi tehdä. Ja siinä määrin kuin annamme apuamme niille, joita pystymme auttamaan, niin nekin, jotka jo ovat siihen kelpoisia, voivat vuorostaan auttaa meitä. Näin me, jotka kuljemme tietä, olemme alimmasta ylimpään asti toisiimme sidotut keskinäisen palvelemisen pitkällä ketjulla, eikä kenenkään tarvitse

10 *Vähän*, vol. V, n:o 12.

tuntea itseään laiminlyödyksi tai yksin jätetyksi, sillä vaikka toisinaan suurten portaiden alemmat askelmat ovat sumun verhoamat, tiedämme, että portaat johtavat onnellisemmille tasoille, puhtaampaan ilmaan, missä valo lakkaamatta loistaa.